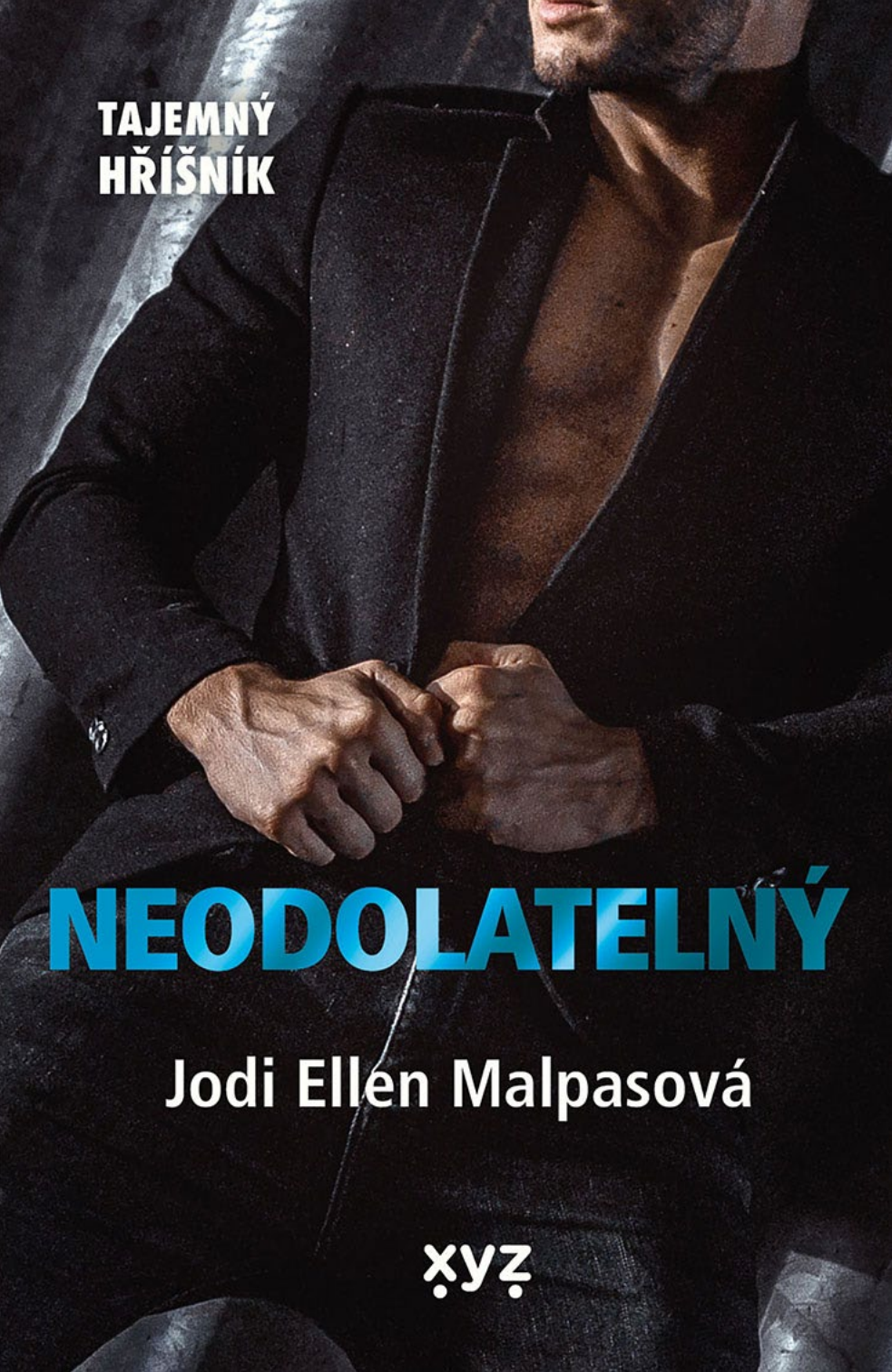

TAJEMNÝ
HŘÍŠNÍK

NEODOLATELNÝ

Jodi Ellen Malpasová

xyz

Neodolatelný

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Jodi Ellen Malpasová
Neodolatelný – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Jodi Ellen Malpasová

NEODOLATELNÝ

xyz

Kapitola 1

BRAD

Před šesti měsíci – záliv Winstable, Miami

Rudá. Všude kolem.

Oči, otevřené i zavřené.

Rudá.

Krev, bolest, výstřely.

Její vlasy.

Rudá.

Kryju se, odevšad zní výstřely, kolem létají kulky.

Ale já stále vidím rudou.

A pak náhle... zelená.

Vzhlížejí ke mně zelené oči plné úlevy. A taky naděje. Říkám jí, že bude v pohodě. Přikývne. Slabě a trhaně.

Rudá.

Tentokrát však nevidím krev. Ani lesklé a vlnité vlasy plné života.

Najednou vidím rudě.

Vztekl.

Pohlédne na svou loketní jamku a já sleduju její pohled až k jehle, která trčí ven. Pokračuje očima po hadičce k zavěšenému pytlíku. Asi v polovině délky hadičky je namotaná gumička do vlasů, která má blokovat přísun drog do jejích žil. Zatne zuby a vytrhne si jehlu z ruky. Krev stříká na matraci, já se ohlížím přes rameno a vidím Dannyho, jak zvedá z vedlejší postele blondýnku. Goldie hlídá dveře, James jednou rukou drží další dívku a ve druhé má zbraň. Ringo nese brunetu. Jsou tu zastoupeny snad všechny typy žen. *Bastardi zasraný.*

„Je tady ještě jedna,“ volám a mám pocit, že děvče v bezvědomí, které nesu na rameni, ještě ztěžkne. Nadhodím si ji, zatímco obcházím postel. „A je při vědomí,“ volám. *Chytrá*. Rozhodně je chytrá a zatraceně mladá. Ptám se té dívky, protože prostě ještě jako dívka vypadá, jestli může chodit. Znovu trhaně a s námahou pokývá hlavou, podávám jí ruku, drží se mě jako klíště a já s bolestí sleduju vypětí v její tváři. A pak jí z ramene sklouzne ramínko tílka.

Fialová. Žlutá. Černá.

Tolik podělaný rudý, musím mrkat, abych zahnal rudou mlhu, díky níž vidím rozmazaně. Vztek mě oslabuje. Dívka si rukou snaží vrátit spadlé ramínko na místo, ale sáhne vedle, je nemotorná a dezorientovaná. „Tady,“ svařím čelo a zvednu ramínko zpátky na místo, abych zakryl její pohmožděný prs. Skřípu zuby. *Co to s ní kurva prováděli?* Znovu jí podávám ruku, ale ona se mě nechytí. Dívám se na ni. A ona se dívá na mě. Na okamžik ztrácím pojem o čase, neuhýbám kulkám a neběžím o život. Místo toho se propadám do jejích hlubokých očí plných naděje.

Tak zatraceně krásných.

Padám.

A jen zírám.

Pak náhle svařím obočí, lehce zakroutím hlavou a pokouším se znovu zaostřit. Ale ty její oči. Jsem v jejich zajetí. Musím odsud pryč.

A navzdory vši své vůli se v tomhle podělaném světě nedokážu pohnout. Dokonce už ani necítím tíhu dívky, kterou nesu na rameni.

Prásk.

Teprve výstřel dokáže prolomit to kouzlo. Dívka sebou trhne a já mrkám, zbavuju se rudé clony, ohlídám se. Zní další výstřely a mladé ženy, totálně zdrogované, v panice tlumeně vykřikují. „Do háje. Musíme jít, zlato.“ Rychle se přitiskne k mému boku, visí na mně, oběma rukama se mě drží kolem pasu, aby se udržela na nohou, a klopýtá vedle mě. „Jsi v po-

hodě?“ neustále ji hlídám, stejně jako naše okolí. James bez milosti a bez přestávky zasypává okolí kulkami, v každé ruce má samopal a ve tváři výraz, který všichni dobře známe.

Vražedný.

Dostáváme se ven, James nám drží dveře, a přitom se s Dan-nym krátce hádá o to, kdo tam zůstane a zastaví Poláky a kdo půjde s námi. Všichni víme, že Danny hádku prohraje. James se od těch dveří ani nehne. Aspoň dokud nedostaneme všechny dívky do člunu. Takže já běžím dál a vím, že Danny nás bude brzy následovat. Bolí mě rameno, každý můj sval řve bolestí. „Bože.“ Kontroluju dívku, která se mě drží, cítím její tíhu na svém boku, snaží se udržet krok, klopýtá, vrávorá.

„Dobrý, Brade?“ volá Danny. Zřejmě si všiml, že dívka z mého ramene sklouzává. Bere rzku z mého boku, abych mohl dívku na rameni uchopit pevněji.

„Musíme víc makat v posilovně,“ říkám a přebírám si zpátky rzku, za námi narážejí kulky do plechu. Seru na to a doufám, že James ty dveře udrží dostatečně dlouho.

Koukám se dolů na nerovnou kamenitou cestu, a přitom zahlédnu dívčina bosá chodidla. Kdybych si byl jistý, že mě to příliš nezpomalí a že nás při tom všechny nezabijí, vzal bych ji do náruče.

Podívám se na ni, ona vzhledne ke mně a já jsem znovu na okamžik ztracený. Už neběžím o život. *Do prdele.* Odtrhnu od ní oči a koukám na staré rozbité molo před námi. Soustředím se na to, abych ji dostal na člun, teprve potom sundávám dívku z ramene, několikrát jím zakroužím a svařím čelo.

„Jed's nima,“ říká Danny.

Otočím se a vidím, jak kontroluje zásobník Beretty. „Cože?“ stojím před ním rovně, připravený se hádat. „Ne.“ Rozhodně ho tam nenechám jít zpátky, ani omylem, ne beze mě.

„Jed,“ skřípe zuby a tváří se smrtelně vážně.

Na to mu seru.

Mezi mnou a Dannym vždycky platilo jedno pravidlo, nikdy nenecháváme jeden druhého ve srabu. *Nikdy.* Danny není jenom

můj bratranec, je i mým nejlepším přítelem. A navíc mi jeho manželka slíbila, že mě zabije, jestli se domů vrátím bez něj. A k Dannyho smůle se víc bojím jeho ženy než jeho. Takže nikam nejedu.

Udělám krok vpřed, ale cosi mi brání, někdo mě chytá za ruku a drží mě. Shlédnu na ni.

Rudá.

V zelených očích je strach. Je ztracená. „Za chvíli se vrátím,“ slibuju a snažím se vymanit svoje prsty z jejího sevření. Se značnou námahou se mi to povede, cestou k Dannymu беру do ruky pušku. Nevšímám si jeho vražedného výrazu. Procházím kolem něj a kontroluju zásobník. „Jediný slovo,“ varuju ho, „a zastřelím tě.“ Tenhle tvrdohlavý mezek, můj bratranec, si vyvinul zvyk postupovat nesmyslná rizika. Začalo to, když vzal Rose Cassidyovou od nepřítele jako zástavu. *Fatální krok.* Od té doby udělal několik hloupejch, podělanejch rozhodnutí. A nebudu lhát, sám jsem si jeho nynější ženu oblíbil, stejně jako Jamesovu drahou polovičku. Obě jsou jako moje sestry. Takže jo, týká se mě to.

Nasedám na vodní skútr, pušku držím mezi nohama a startuju, motor řve, když se vzdaluju od břehu. Následuju Dannyho podél zátoky, skútr skáče po vlnách.

„Končím!“ volá James, když nás vidí přijíždět, odhazuje zbraně a celou svou vahou se opírá o dveře. Sleduju, jak Danny obrací skútr zády k Jamesovi, a poté se pohledem vrátím ke dveřím. Vidím, že náznak pochopil. „Do prdele,“ vydechnu, odjistím a zamířím. „Takže teď jsme kaskadéři?“

James pouští dveře a nabádá mě, abych neminul. Směřuju se. Vybíhá. A já střílím.

Prásk, prásk, prásk, prásk, prásk.

Sleduju, jak každý z mých cílů padá na záda, až dokud mi nedojdou náboje. Jsem na suchu. James sprintuje k moři a skáče do vody směrem k Dannyho skútru. Házím zbraň do vody a rozhlížím se po okolí, kroužím po hladině a ujišťuju se, že nám odnikud nic nehrozí. Pak přidám plyn a u další zatáčky doháním Dannyho. Ale James za Dannym na skútru nesedí. *Do prdele.* Sleduju zpěněnou dráhu za skútre, jestli ho někde

nezahlédnu, dívám se přes rameno do vodní spršky, ale slyším jen řev motoru.

A pak sebou trhnu.

„Kurva.“ Kašlu a pouštím řídítka, ramenem mi projíždí šlepná bolest. Mračím se a dívám se dolů na čistý průstřel v neoprenu vedle klíční kosti. Zpomalím a dívám se za sebe. Další říká. Naplním si tváře vzduchem, polykám a skřípu zuby. *Do prdele.* Mrkáním se snažím zaostřit, zpomaluju a jakmile vidím Dannyho, jak se zděšeným pohledem pročesává hladinu, ztěžkne mi žaludek. Připojím se k jeho hledání, zapomínám na svoji bolest. *Kde do prdele je??*

„Vracíme se!“ volá Danny dřív, než to stihnu vyslovit.

Otáčím skútr, skenuju hladinu a proklínám toho hlupáka Jamese. Bože, nechci vidět Beau, až si všimne, že s námi James není, až se vrátíme do přístavu. „No tak,“ šeptám a prohledávám okolní hladinu.

„Dan –“

Vtom se vodní hladina prolomí a vynoří se Jamesova hlava. „Sráči!“ zařve James, zatímco kašle a třepe hlavou. Úlevou se skácím na řídítka.

„Bože,“ vydechnu.

„Báli jste se o mě?“ ptá se James bez jakýchkoli emocí.

„Jdi do prdele,“ piští Danny a stejně jako já se vyčerpáním a úlevou a vším, co je mezi tím, zhroutí na řídítka.

Sám bych to neřekl líp. Ano, bál jsem se a nebudu lhát a tvrdit mu, že to bylo hlavně proto, že se mi nechce vysvětlovat jeho smrt jeho přítelkyni, která by mě pravděpodobně zastřelila, kdybychom ho ztratili. Pravda je taková, že mám toho vraždícího šílence rád. Od chvíle, kdy za mnou přišel do klubu a sdělil mi, že můj bratranec a nejlepší kamarád žije, jsem věděl, že James Kelly s námi zůstane dlouho. A taky jsem věděl, že jakmile Danny vstane z mrtvých, sračky budou lítat po celém okolí. A taky že jo. Zatím to byla pořádná jízda.

Směju se, drbu se na čele, skřípu zuby a Danny pomáhá Jamesovi vylézt na sedadlo svého skútru.

„Kolik jich zbylo?“ ptá se mě James.

„Tři jsem viděl padnout,“ říkám a točím ramenem.

„Takže dva? Předpokládám, že ty zásahy byly smrtelné,“ říká a já souhlasně přikývnu. Jsem dobrý střelec. Mířil jsem jim na hlavu, ale poskakující vodní skútr na moři není zrovna ostrostřelcův nejlepší přítel.

„Jsi v pořádku?“ ptá se mě Danny a prohlíží si mě od hlavy k patě.

„Je mi skvěle, ale kurva vážně se potřebuju napít.“ Stisknu řídítka a znovu stáhnou obočí, snažím se mrkáním zaostřit. Žádná rudá, žádný vztek.

Bolest.

Obrací se mi žaludek, sleduju, jak Danny otáčí skútr zpátky k výběžku Byron's Reach, a jakmile je ke mně zády, poddávám se nevolnosti a zvracím do moře. „Do prdele,“ nadávám a dívám se, jak se Danny s Jamesem vzdalují. Mrknu se na svůj neopren, sáhnu si na průstřel a zasyčím bolestí. Ven se vyhrne krev. Nejsem doktor, ale tahle rychlost krvácení není zrovna uklidňující. Zavrtím hlavou, zrak se mi vyjasní, sešlápnu plyn, sevru sedadlo stehny a držím se zuby nehty, zatímco se řítím po vodě.

Připadá mi to jako nejdelší cesta mého života. Chviléma se mi zdá, že se břeh přiblížil, a pak je najednou zase strašně daleko. Lidé na pobřeží jsou blízko a zároveň na míle vzdálení.

Nakonec najíždím na břeh rychleji, než bych měl, skútr se zapíchne do písčitého dna a já sjedu na zem. „Do prdele,“ mumlám a zdravou rukou si sáhnu dozadu pro táhlo od zipu. Rozepínám si neopren, vrávorám, mrkám a nohy mi těžknou, když se brodím vodou a snažím se dojít na pláž. Všechno vidím dvakrát. Dannyho, Jamese, Beau, Otta i Ringa. Slyším jen pomalá nesrozumitelná slova, která zní jako povzdechy, stahuju ze sebe vršek neoprenu. Cítím se v něm sevřený a je mi z toho na zvracení.

Okamžitě se dostaví úleva.

A než se bolest znovu rozhoří, zvedá se mi žaludek a v tu ránu omdlévám.

Rudá.

Kapitola 2

BRAD

Současnost – Miami

„Do prdele,“ vydechnu a prudce se v posteli posadím, totálně propocenej. Jakmile si uvědomím, kde jsem, vydechnu úlevou a zhrouťím se zpátky do polštářů, rameno mi cuká bolestí. Ale oči nechávám otevřené.

Dnes žádná rudá.

Do prdele, už je to šest měsíců a každou zasranou noc se mi vrací tentýž sen. Někdy toho mám plnou hlavu i přes den. Kdy už tohle konečně přejde? Zakroužím ramenem a podívám se na jizvu, pak vztekle odkopnu deku, vstávám a odpojuju mobil od nabíječky. Ještě není ani šest ráno. Do postele jsem se dostal přesně před dvěma hodinami. Netuším, jak dlouho ještě zvládnou tuhle spánkovou deprivaci.

A přesto... zatraceně, nemůžu spát.

Potřebuju si vážně promluvit s firmou, která mi renovuje byt po výbuchu, aby se v něm dalo zase bydlet. Dannyho zasraný, úchvatný, obrovský sídlo – moje dočasné ubytování – se podobá spíš tlakovému hrnci. A je tu strašně rušno.

Natáhnu si šortky a tenisky, rukou si rozčísnu vlasy a vydávám se do posilovny. Cestou se zastavím v kuchyni. Nepřítomně si chystám kávu, soustředím se na zpěv ptáků za oknem a sleduju východ slunce přes vysoké stromy, které stojí na hranici pozemku kolem sídla. Další den. „Ranní ptáče dál doskáče,“ napadne mě, zvedám šálek ke rtům a usrkávám.

V dálce zahlédnu psy, jak obíhají bazén. Nadšeně pobíhají tam a zpět.

Rudá.

„Do háje,“ zamrkám, když zhlédnu Pearl, jak v dálce běží za Cindy a Barbie, hází jim míček a chytá ho, když jí ho přinesou k nohám a dožadují se, aby jim ho znovu hodila. Je bosá. Pomalu přejíždím od nohou výš a výš, s šálkem u rtů, až nakonec můj zrak spočine na ohnivě rudých vlasech. Dnes ráno si je stáhla do culíku a odhalila tak svůj půvabný krk. Rty má nenalíčené, široce se usmívá. Je to ostrý kontrast s původním obrazem dívky, kterou jsem našel zbitou na špinavé matraci v hangáru, kde čekala, až bude prodána.

Polknu a na místě se uvolním, ruka s hrnkem mi poklesne a mluvím přísně sám se sebou. *Do prdele, jsi dost starej na to, abys mohl být její táta.* „Pamatuj si to, Brade,“ připomínám sám sobě, ale zároveň ji nedokážu přestat sledovat. Myslím, že jsem tak silnou ženu dosud nepotkal. A přesto jsem ji zhlédl v momentě, kdy na chvíličku odložila ostražitost, když mě chytila za ruku. V tu chvíli jsem se jí díval do očí.

Jaký je její příběh?

Nenávidím se za svou zvědavost.

„Pamatuj si co?“

Leknu se a prudce se otočím, přičemž si horkou kávou poleju celou ruku. „Do háje!“ pokládám hrnek a třesu rukou, zatímco Beau bere utěrku z madla trouby – kterou tam bezpochyby úhledně pověsila Esther – a napouští ji studenou vodou pod kohoutkem ve dřezu, načež mi ji pokládá na popálenou ruku. „Kurva, to bolí.“

„Přestaň kňučet,“ říká, usmívá se a přidržuje mi utěrku na ruce. Nakrčím nos a s pohledem upřeným na Beauinu zjizvenou ruku tiše zamumlám odpověď. Neměl bych si stěžovat na lehké opáření před ženou, která si celý život nese jizvy od popálenin. „S kým jsi to mluvil?“ ptá se mě.

„Sám se sebou,“ přiznávám a znovu se opírám o pult.

Zkoumavě se na mě podívá. Nenávidím ten vědoucí pohled jejích očí. „Vypadáš strašně.“

„Díky.“

„V kolik ses vrátil z klubu?“ zvedne utěrku a zkoumá míru zranění.

„Ve čtyři.“

„No tak, Brade, potřebuješ víc než dvě hodiny spánku.“

Hm.

Beau mě nechává stát v kuchyni a přejde ke skřínce, vytahuje krabici s lékárníčkou a nějakou mast. „Jak dlouho to takhle hodláš táhnout?“

Dokud si nebudu jistej, že můžu zavřít oči a neuvidím přitom rudě. „Jsem v pohodě.“

„Vážně?“ vymáčkne krém na moji ruku a vtírá mi ho do kůže. Kurva, ze všech sil se snažím nesýčet bolestí. „Potřebuješ si promluvit s doktorem.“

„Ten mi nepomůže.“

Beau vzhledne, našťavaně povzdechne a pak natáhne ruku k mým šortkám. Dívám se, jak se mračí, když mi sahá do kapsy – *do prdele* – a vytahuje malý plastový pytlík plný bílého prášku. Vyčítavě nakloní hlavu.

Nelíbí se mi to. Vytrhnu jí pytlík z ruky a vracím si ho do kapsy. Floridský sníh mám u sebe pro případ nejvyšší nouze. *Což je momentálně každý den.*

„Mluvila jsem s doktorem, říkal, že by ti dokázal pomoci.“

„Mluvila jsi o mně s doktorem?“

Rozzuřeně zúží pohled. Víím, že se o mě bojí. Ale to nemusí. V ruce drží plastovou dózičku, nakloní hlavu. „Prášky na spaní.“ Nedá mi ani prostor je odmítnout, strká mi je rovnou do kapsy.

Ke kokainu.

„Neměla by ses zabývat jinýma věcmama?“ ptám se a obracím se ke kávovaru, abych si dolil. „Třeba výmalbou dětskýho pokojíčku nebo uspokojováním manžela?“

„Bože, někdy jsi fakt debil.“

„Lepší než podpantofláckej zabiják.“ Usmívám se na kávovar a čekám. Nezkłame mě. Řádně mě dloubne loktem do zad, takže zavrčím a trochu se prohnu. „Kávu?“

„Nesmím.“

Podívám se přes rameno a vidím ji u lednice. Vytahuje jeden z Jamesových zelených sajrajtů a s úsměvem na rtech se na sklenici pobaveně podívá, než se trochu napije.

Usměju se a mířím ven z kuchyně. V těchto dnech drží James Beau opravdu zkrátka, a není se co divit, po tom, co mají za sebou. Spíš mě překvapuje, že ji i s jejích nenarozeným dítětem ještě celou nezabalil do vaty.

„Kdy pojedete na líbánky?“ ptám se přes rameno.

„Dobrá otázka.“

Zastavuju se u dveří a ohlížím se. Znovu naklonila hlavu na stranu. To nesnáším. Znáám Beau dost na to, abych poznal, když sepnou její policejní instinkty, a ty teď jedou na plné obrátky už šest měsíců od chvíle, kdy Danny vyšel z tohoto domu a vydal se na válečnou stezku zabít toho zasraného Rusa Sandyho. To byl fakt šok. Nikdo se nechce dostat do situace, kdy zjistí, že člověk, s nímž uzavírá obchod, natož ilegální obchod, je ten samej sráč, kterej před lety znásilnil jeho ženu. Tenkrát jí bylo čtrnáct let. *Ježíši Kriste, do prdele práce.* Takový vývoj událostí nikdo nečekal. Danny ho bezútešně pronásledoval až do chvíle, kdy byl sám postřelen. Třikrát. A pak se ten blázen připlazil domů a na kolenou tvrdil své ženě, že ten sráč, který ji posledních čtrnáct let pronásledoval, je mrtvej. *Jenže není.* Sandy, ten čurák, odjel ve svém Bentley a od té chvíle o něm nikdo neslyšel. Ani ho nikdo neviděl. A není to tím, že bychom se málo snažili. Danny, James, já a ostatní jsme převrátili Miami vzhůru nohama. Vyrázili jsme i do New Yorku, kam se měl Sandy údajně přesunout. A nic. Ve vzduchu visí zlověstné ticho. Medvěd je mrtvý a spolu s ním i většina její armády. Ale přineslo nám to ten vytoužený klid?

Nepřineslo.

„Z nějakého důvodu,“ pokračuje Beau a staví sklenici s džusem na kuchyňský pult, „nemůžeme odjet, dokud...“ pozvedne obočí, „co?“

„Dokud co?“

„Nevím, to mi řekni ty.“

„Co ti mám říct?“

„Proč nemůžu odjet na líbánky.“

Protože James neopustí Miami pro případ, že by se tu rozpoutalo peklo. Což se pravděpodobně stane, jakmile Danny najde Sandyho. „Nemám tušení,“ odpovím místo toho.

Přimhouří jedno oko. Do prdele, zahнала mě do kouta. „Trochu jsem se na to přeptala,“ říká a moje obranné zdi se okamžitě zvedají.

„Musím jít cvičit, jdu pozdě,“ odcházím.

A v tu chvíli do někoho vrazím.

Rudá.

Spousta zasraný rudý.

Jediné, co vidím, je rudá.

Křečovitě zavřu oči, nadechnu se a vydechnu, hledám rovnováhu a dostávám svoje myšlenky pod kontrolu, než budu schopen se na ni znovu podívat. Tolik života je na mě po ránu trochu moc. Vlastně je toho příliš v jakékoliv části dne. „Dávej pozor,“ šteknu na ni a spěchám pryč.

„Idiot,“ zabručí Pearl za mými zády a já se s ní nehádám. V posledních dnech se chovám jako pěkný čurák.

Dojdu k posilovně, zatlačím na dveře a pak je za sebou zabouchnu. „Zatraceně.“

„Co je?“ Danny se posadí na posilovací lavici, zmatený a dezorientovaný. Poté sklouzne z kožené lavice a žuchne na zem. „Do háje.“

Dívám se, jak leží na zádech a ani se nepokouší vstát, nejspíš na to nemá dost energie. Konečně někdo, kdo by mohl chápat moji spánkovou deprivaci. Ne že bych mu o tom chtěl vyprávět. Sám je chudák úplně zbitej.

„Další náročná noc?“ ptám se a upíjím kávu, načež stavím hrnek na skříňku s ručníky.

Položí hlavu na stranu a unavenýma zarudlýma očima si mě od shora dolů prohlíží. „Jsem strašně unavenej, Brade,“ vydechne a já se směju.

„Hlavně to nikdy neříkej před Rose.“

Souhlasně zamručí, zavře oči a ani se nehne, leží na podložce v posilovně. Sedám si na koženou posilovací lavici na druhé

straně místnosti a sám pro sebe se usmívám. Obávaného úkladného vraha s tváří anděla, známého jako Brit, Dannyho Blacka, položilo na lopatky jeho vlastní právě narozené miminko. Strýček Carlo by se hrůzou obracel v hrobě. A to je další věc. Kam do háje dali jeho ostatky? Nepochybuju, že Danny tu informaci ze Sandyho vymlátí, až ho chytí.

Lehám si na záda a zírám na závaží. Dneska ráno vypadá ještě těžší. Ztraceně hodně těžký. Zavřu oči a na chvíli je nechávám odpočinout, uvažuji o tom, že by někdo měl sehnat lepší kávu. Potřebuju jen pár minut. Vzdychám a moje záda se noří do koženého polstrování.

Rudá.

Do háje!

Prudce se posadím.

A praštím se hlavou o tyč. „Kurva.“ Mrkám, vidím rozmazaně, rozhlížím se. Danny stále leží na podložce, pusu má dokončen, chytá lelky. „Do prdele.“

„Co tady vy dva kurva děláte?“

Zvednu hlavu, ve dveřích stojí James a dívá se z Dannyho na mě a zpátky. Jedno obočí má pobaveně povytažené. „Kolik je hodin?“ ptám se a šmátrám rukou kolem sebe, hledám svůj mobil.

„Osm.“

„To snad ne.“ To jsou teda výsledky. Další dvě hodiny v pytli. Možná budu dneska potřebovat jen dva gramy koksů. *Do prdele práce.* Vyhnu se tyči, posadím se a drbu se na čele. „Musím do klubu.“

„Musíme si promluvit,“ poznamená James.

To zní naléhavě. „A o čem?“

„Beau.“ Přechází k Dannymu a dlabne do něj špičkou boty. „Prober se, Růženko.“

„Taťka je unavený,“ zamumlá, „prosím tě, miláčku, spinkej.“

Hihňám se a James se usmívá, odtahuje botu a kopne Dannyho do stehna. „Prober se.“

Danny otevírá jedno oko. Zavrčí. „Ty chceš dneska zemřít?“

„Ne, a ty?“ kontruje James a já se narovná a soustředím se.

„O co jde?“

„Volal mi Higham,“ říká James a Danny i já viditelně ztuhne-me. Je to jen otázka dní, než náš přítel z FBI půjde do důchodu. Už v tom vedru nemůže vydržet. „Beau si nedá pokoj.“

„Do prdele,“ vydechnu a opřu se lokty o kolena, podívám se na svůj mobil a vidím zmeškaný hovor od Nolana. „Nedokážeš si ji ohlídat?“ palcem přejedu po telefonu a volám Nolanovi zpátky.

„Ty chceš taky dneska zemřít?“

„Smrt by mi byla milejší než to současný utrpení,“ zamumlám a ignoruju Jamesův tázavý pohled, přičemž zvedám mobil k uchu. Jeho prořízlá pusa je nejspíš důvodem, proč mě Beau tak zkoumavě sleduje. Nikdy jejich tlaku nepodlehnu, nepotvrdím jim to, co si myslí, že o mně vědí. Protože nevědí *nic*. „Co se děje?“ řeknu, když Nolan přijme hovor.

„Je tu Leon, přijel vyzvednout matroš pro kavárnu. Kolik mu mám dát?“

„Vydrž,“ říkám a pokládám si mobil na rameno. „Leon je v klubu, přijel pro zásilku. Kolik to dělá?“

„Milion, ve dvackách.“ Danny se s námahou zvedá a rukama si mne tvář. „Řekni mu, ať to dá zatím do bunkru.“

„Slyšel jsi to?“ ptám se s mobilem zpátky u ucha.

„Slyšel.“

„Dorazím později.“ Zavěším, postavím se a protahuju si tělo. „Tak co říkal Higham?“ ptám se, obracím do sebe zbytek kávy a krčím nos. Káva je studená, ale je to kofein.

James otvírá dveře a vykukuje na chodbu. To dává smysl, Beau chodí do posilovny nejčastěji z nás a ani fakt, že teď čeká mimiko Enigmy, na tom nic nemění. „Zpráva v novinách z toho dne před několika měsíci, kdy Danny šel po Sandym, mluví o čtyřech mrtvých.“

„A?“ ptám se.

James se na mě unaveně podívá. „Nemyslíš si, že si Beau spo-čítala muže, kteří přijeli se Sandym k baráku, než na ně Danny vyběhl s úmyslem je všechny do jednoho postřílet, Brade?“

„Do prdele,“ vydechne Danny.

„Do prdele,“ zopakuju po něm. Ta ženská je fakt vytrvalá. Ale taky je neskutečně užitečná. Takže ví, že jeden z těch zasranejch Rusů odešel z přestřelky po svých. „Myslíš, že něco tuší?“

„Beau byla vždýcky podezíravá, ohledně všeho, má to v krvi.“ James se posadí na lavici. „A všichni víme, že se nezastaví u Hig-hama. To poslední, co potřebujeme, je, aby zjistila, že Sandy je pořád naživu.“

Protože by to pak řekla Rose.

„Už dlouho naživu nebude,“ zavrčí Danny a jizva na jeho tváři zesvětlá, rukou si přejíždí po stehně, kam ho Sandy a jeho muži střelili. Brit byl postřelen. Modlete se za Sandyho.

„Obrátili jsme město vzhůru nohama,“ připomínám mu. „A v New Yorku je ticho.“

„Myslíš si, že se jen tak tiše vypaří do noci a tím to skončí? Nebuď blázen.“ Dannymu cuká čelist. „Pokusil se zabít Beau, když James dostal jeho bráchu. Otočil se zády k Volodovi i k Medvědovi.“

Danny má pravdu, skutečně si nemyslím, že by měl Sandy v plánu nechat nás vládnout Miami, zatímco on se přesune k Italům do New Yorku. Pohlédnu na Jamese. „Měl bys vzít Beau na líbánky.“

Odfrkne. „Copak moji ženu neznáš?“

Musím uznat, že ji sice neznám tak dobře jako James, ale znám ji. „Vážně, měla by se soustředit na to, že je vdaná a tě-hotná.“

James se tváří, že by mě nejraději zmlátil. „Nemyslíš si, že tohle vím? Že to je přesně to, co *chci*? Ale dokud nejsou všichni mrtví, Beau bude v pohotovosti a nesmíme zapomenout, že Sandy není jediný, kvůli komu se často ohlížíme přes rameno.“

„Mexičani,“ zavrčí Danny a znovu si lehá na záda. „Bože, zrovna na tohleto teď nemám mentální kapacitu.“

Mexičani. To máme za to, že jsme odvolali dohodu, kterou jsme s nimi měli, ale tenkrát jsme vážně neměli na vybranou,

sypaly se na nás sračky ze všech stran. „Musím jet do klubu, dneska najímáme nový zaměstnance,“ obracím se ke dveřím.

„Zaměstnance?“ ptá se James. „Právě jste přijali Pearl a Anyu.“

Zastavím a ohlédnu se, na rtech mi visí sarkastický úsměv. Jako bych tohle nevěděl. „Jo, najali jsme je jako barmanky. Bylo by docela blbý zachránit je ze sexuálního otroctví jenom proto, abychom je nechali svlékat se u tyče v podniku, kde pereme špinavý prachy.“

Danny se chechtá na podlaze, oči má zavřené a své pobavení ukončí povzdchem.

Ušklíbnu se na něj, i když to asi nedocení, protože to nevidí. „Kdy už do prdele zprovozníme ten salón?“ ptám se podrážděně.

„Bude to wellness centrum,“ připomíná nám James, ale sotva skrývá své pobavení.

„Kdo to má do prdele vědět?“ říká Danny se zavřenýma očima, propletené prsty leží na jeho hrudi. „Právě jsem stavební firmě předal dalších pět set tisíc.“

Upřímně je mi jedno, kolik to celé stojí. Zajímá mě jen to, kdy to bude hotové, aby Pearl mohla začít pracovat pro Rose. Protože takhle pracuje pro mě, a to je divný. „Snažíš se schválně zdržovat dokončení?“ ptám se podezíravě.

„Nemám tušení, o čem to mluvíš, brouku.“

„Jasně že ne.“ Rose by mu nakopala ten jeho posranej zadek, kdyby se to domákla. Otevírám dveře a James odchází se mnou, necháme Dannyho, ať si trochu pospí. „Co budeš dneska dělat?“ ptám se Jamese, když spolu jdeme chodbou.

„Beru Beau do apartmá, které jsem koupil, a doufám, že ji přesvědčím, že druhá ložnice by byla skvělým místem pro dětský pokoj.“

Směju se. „Pokoušíš se odvést její pozornost k renovaci bytu?“

„Potřebuju, aby měla co dělat.“

Dokonale mu rozumím. Jinak se Beau bude příliš vyptávat na tu střílečku se Sandym u silnice před šesti měsíci, a to není

to jediný, od čeho ji potřebujeme odradit. Smrt její mámy si nosíme v hlavě úplně všichni. Vlastně ani ne tak její smrt jako to, *jak* zemřela.

Střelou do hlavy.

A Beau zmáčkla spoušť.

Musela zvolit mezi Jamesem a svou matkou.

Nepřemýšlela dlouho. A těžko by některý muž mohl žádat pádnější důkaz oddanosti. Skutečnost, že Jay Hayleyová byla Medvědem – osobou zodpovědnou za smrt Jamesovy rodiny, Beauina bývalého snoubence a jejího otce – nás všechny doteď dostává na kolena. A Beau?

Zničilo ji to.

Pět měsíců se bavila přípravami na svatbu a teď vím, že James doufá, že ji těhotenství zabaví aspoň na dalších pět měsíců. Taky ale dobře vím, že James doufá marně. Záhada byla vyřešena. Beauini démoni by měli být uspani.

Ale taková je Beau. Vždycky bude všechno zpochybňovat. A právě díky tomu byla skvělou policistkou.

„Tak hodně štěstí,“ přeju Jamesovi cestou po vstupní hale. Podívám se na schody a vidím po nich scházet Tanka a Vztek-louna, oba si upravují kravaty a chystají se odvézt Daniela do školy. Pak se objeví Ringo a Goldie, oba stoicky klidní a zároveň maximálně uvolnění. A pak ze zahrady vejde vysmátý Otto s Esther. V tomhle domě je strašně rušno.

Vejdu do kuchyně, zastavím na prahu a sleduju, jak Lawrence chystá kávu a vypráví Pearl a Anye, které sedí u snídaňového baru, o svém vystoupení z minulého večera. Pearl se otočí a přes rameno se na mě podívá. Oběma rukama svírá hrnek, rukávy mikiny má stažené přes ruce, aby ochránila dlaně před spálením o horký porcelán. Její úsměv se vytratí.

Rudá.

Podívám se jinam a odcházím do patra, cestou potkám snad všechny obyvatele tohotole zasaného domu. Musím odsud pryč.

Kapitola 3

PEARL

Vracím se pohledem zpátky na snídaňový bar a vnímám, jak se na mě Anya dívá. „Co?“ šeptám, zatímco Lawrence mele další kávová zrnka, viditelně v blažené nevědomosti, vůbec si změny teploty v místnosti nevšiml. Je tu pod bodem mrazu. Jako pokaždý, když se s Bradem ocitneme ve stejné místnosti. Nebo ve stejném domě. Nebo v klubu. Nebo na stejný planetě, do prdele. A přesto...

„Nic,“ pokrčí rameny a vstane, „jdu do sprchy.“

„Ok.“ Uvolňuji rukávy mikiny a vyhrnuju si je k loktům. Protože... je mi najednou horko. A jsem si jistá, že je to vzteky. Ten chlap je prostě kretén. Vůbec netuším, proč se mě do prdele obtěžoval zachraňovat, když se pak na mě většinu času dívá, jako by mě chtěl zabít.

„Ránko!“ zdraví nás Beau, přichází oblečená jako na jógu a James jí jde v patách. Musím se usmát, když je vidím. Stejně jako Dannyho a Rose. Láska, oheň, vášeň.

„Couvni trochu,“ říká Beau přes rameno manželovi a vyslouží si od něj nespokojené zavrčení. „Moc se na mě lepíš.“

„Vždycky jsem se na tebe lepil.“ Ignoruje její požadavek, vezme ji do náruče, usadí ji na nejbližší stoličku a přiblíží se tváří až těsně k ní. „Už jsi měla svůj ranní džus?“

Usmívám se s hrnkem u pusy, když Beau prosebně pohledne na Lawrence... *prosím, pomoz mi*. Její strýc, který je čas od času i její tetou, neboť se převléká za ženu, zakroutit hlavou, podrží si duhové kimono dál od zadku, aby si ho nepomačkal, a sedá si. „Drahousku, vdala ses za přespříliš ochranního vraha, určitě si s ním poradíš.“

Beau zavrčí a obrací svou pozornost zpět k manželovi. Ten se napůl usmívá, je uvolněný. Zná jeho minulost. Je hrozná a temná. Beau na tom není o nic lépe. A přesto, když jsou spolu, vytváří... světlo.

Sleduji provoz v kuchyni, lidé přicházejí a odcházejí, každý se tady zastaví, vezme si housku, kávu, nebo hrnek Estheřina vyhlášeného čaje. Pocházím z Británie a můžu to potvrdit. Její čaje jsou skutečně výjimečné. Připomínají mi domov. Rychle tu myšlenku zaženu. *Domov.*

Radši bych bydlela v pekle.

Dívám se do hrnku s kávou a sleduji hnědou tekutinu, jak krouží podél stěn.

„Opatrně, zlatíčko,“ říká matka, když klečím na jedné ze židlí a natahuju se přes stůl, abych jí pomohla nachystat decentní křehký porcelán zdobený květy bílých vistárií a fialovými motýlky. Ouška šálků jsou tak drobná, že do nich otec ani nestrčí svůj tlustý prst, takže svou velkou rukou uchopí šálek za tělo a napije se z matčina decentního křehkého porcelánu bez obvyklé gracie. Tedy pokud se tu vůbec ukáže během odpoledne, kdy matka bude servírovat hostům čaj a svačinu, což je dost nepravděpodobné. Muži se zavrou v salónu, budou kouřit tlusté doutníky a pít jantarovou tekutinu z otcových broušených skleniček. A budou se hlasitě smát. Na rozdíl od dam. Ty budou jako vždy usrkávat čaj a tiše hovořit. A všechny budou mít na sobě dvoudílný kostýmek.

Neobratně ťuknu šálkem o podšálek.

„Zlatíčko!“ matka spěchá kolem stolu a kontroluje, jestli se z šálku neodštípá porcelán. Jakmile prudce zadrží dech, vím, že našla odštípnuté místo.

„Omlouvám se, maminko,“ šeptám, slézám ze židle a couvám od stolu.

„Za co se omlouváš?“ otec se objeví ve velkých dřevěných dvoukřídlových dveřích a jeho drsná tvář je zamračená.

Nadechnu se a udělám další krok od stolu.

„Za nic,“ matka pokládá šálek na podšálek tak, aby otec nemohl zahlédnout odštípnutý dolní okraj. „Jdeme nahoru, zlatíčko,“ říká

matka, bere mě za rameno a vyvádí mě z místnosti. Ohlédnu se zpátky na otce a doufám, že nebude šálek prohlížet. Porcelán byl drahý, koupil ho matce k narozeninám. Otec šálek nekontroluje, ale lehce poupraví matčino aranžmá na stole, bere stříbrné lžičky, které matka položila na stůl, a pokládá je tam, kde je chce on. Přímo na podšálek. „Na, tady máš,“ říká matka a tajně přede mě natahuje ruku, ve které ukryla kostku cukru. Usměju se, rychle si kostku vezmu a urychleně si ji strkám do pusy. Cucám ji, dokud z ní nic nezbyde, vzhlížím k matce a usmívám se. Mrkne na mě. „Naše tajemství,“ šeptá.

Leknu se, když mi Esther bere z ruky kávový hrnek a místo něj mi dává hrnek s čajem. Mile se na mě usměje, pohladí mě po tváři a jde se dál otáčet v obrovské kuchyni. Miluju ji. Je jako matka, o kterou jsem přišla. Nikdy na mě netlačila, abych o sobě řekla víc, než jsem řekla, nikdo tady na mě nikdy netlačí, ale Esther jako by měla mateřský instinkt, který jí napovídá, že neví zdaleka všechno... celý ten čas se tady stresuju z toho, že jim jednou o sobě budu muset povědět víc.

Kousnu se do koutku rtu, kde mi zůstala díra, jako neustálá připomínka mé minulosti, a hrábnu si do vlasů, cítím, jak se mi otírají o ramena. Jsou o jeden až dva palce přerostlé, to se musí změnit. Vstávám, dopíjím čaj a přecházím ke dřezu. Pokládám hrnek pěkně na stranu k myčce. „Děkuju,“ dám Esther rychlou pusou na tvář a přeruším tak její hovor s Ottem.

„Kam se chystáš?“ volá za mnou.

„Jen si obejdu pár míst, než mi začne šichta v klubu.“ Dojdu do vstupní haly a vidím Rose, jak schází ze schodů oblečená na cvičení a s miminkem v náručí. Samozřejmě nebude posilovat. Jak může žena měsíc po porodu vypadat takhle úžasně? Její tělo se vrátilo do původního tvaru, aniž by cvičila. „Dobré ráno!“ zdravím ji pusou na tvář a pak se začnu šklebit na nejnovější přírůstek do rodiny.

„Dobré ráno,“ zašvitoří v odpověď a usmívá se na dcerku. Nebudu se jí ptát, jestli měli dobrou noc, slyšela jsem ten pláč. „Neviděla jsi Dannyho?“ ptá se mě.

„Myslela jsem, že ještě spí.“

„Mrknu k němu do kanceláře.“ Rose kráčí dál a ohlédně se přes rameno. „Neprojdeme se spolu někdy po zahradě? Nebo bychom mohly zajít někam na kávu?“ usmívá se a je na ni krásný pohled. Posedět si v kavárně – odjet ze sídla jen za tím účelem, aby si člověk poseděl s kamarádkou nad dobrou kávou – to není něco, co by bylo běžnou součástí Roseina života. Danny samozřejmě potřebuje znát každý její pohyb, ale alespoň si může jít, kam chce. S obrovským, vlasatým chlapem za zády. To je svoboda. Oceňuju, že si toho dokáže vážit.

„Dneska mám pár věcí, které potřebuju stihnout.“ Vybíhám po schodech a cítím, jak mě zvědavě sleduje. Ale nic dalšího jí neřeknu. S úsměvem běžím chodbou a na telefonu si vyhledávám místní kadeřnictví. V mysli podvědomě počítám dveře, které míjím, dokud nedojdu ke dveřím pokoje, který sdílím s Anyou. Vejdu dovnitř, a přitom čtu recenze od zákazníků kadeřnického salónu, který jsem našla v centru města. „Jdu se nechat ostříhat,“ říkám Anye s úsměvem a zvedám hlavu od telefonu. „A moje –“ Doširoka otevřu oči. „Brade?“ stojí uprostřed mého pokoje a ručníkem si suší mokré vlasy. Je nahý. Mé oči sklouznou od jeho mužné hrudi dolů k...

Bože.

To je –

Rychle zamírím pohled do jeho očí a mezi stehny se mi začínají dít všemožně podivné věci. Pulzování, tepání. Polknu, zírám na něj a on zírá na mě. Neomlouvá se, ani se nesnaží se zakrýt. Teď se na mě aspoň nedívá tím vražedným pohledem. Vypadá... šokovaně.

„Co tady děláš?“ ptám se v rychlém nádechu.

Pomalou spouští ručník z hlavy, ale nesnaží se zakrýt své tělo. *Zakryj se, honem!* „Tohle je můj pokoj, Pearl.“

Přejeđu očima doleva i doprava. Podívám se za něj na závěsy. *Bože.* Udělám krok zpět do chodby, natáhnu krk a počítám dveře až k těmto. *Já jsem ale idiot.* Na okamžik zavřu oči a nadechnu se. „Nechtěla jsem –“

„Jasně.“ Zabouchne mi dveře před nosem a já leknutím otevřu pusu. *Co to do prdele bylo?* Ošklivě se na dřevěné dveře podívám a doufám, že je propálím pohledem a spálím i jeho. *Kokot.*

Stojí mě dost sil, abych tam nevlítla zpátky a neřekla mu, co si myslím, ale odolám pokušení a odcházím do pokoje, do mého pokoje, a rychle vstoupím dovnitř. Opřu se zády o dveře a koukám do stropu. Co má se mnou za problém? Slyšela jsem, že se odsud odstěhuje, hned jak stavební firma dá jeho vyhořelý byt do původního staromládeneckého stavu. Přeju si, aby si ti zedníci sakra pospíšili. Chovat se slušně k jednomu z místních šéfů je den ode dne složitější. Stačilo by jediné slovo a mohl by se mě zbavit.

A pak by mě našli rychleji, než by Brad Black vytáhl zbraň a vystřelil, a to jsem slyšela, že je ztraceně rychlej.

Kadeřnictví, které jsem vyhledala na internetu, má jen samé kladné recenze. Nedokážu to nijak odborně posoudit, i když jsem sama sebe dostala do pěkný bryndy, když jsem všem napovídala, že jsem vyučená kadeřnice. Kéž bych byla! Ale co jsem jim měla asi tak říct? Pravdu? Pídila jsem se po čemkoli, co bych o sobě mohla tvrdit, jen abych se vyhnula pravdě. Protože pravda by znamenala smrt, ať už rukou Brada, Dannyho nebo Jamese za to, že jsem jim lhala, nebo rukou těch monster, který mě najdou, až mě odsud nakonec vyhodí. Ale jsem v jiné zemi. Musím si to neustále připomínat.

Ale zpátky k mému aktuálnímu problému: nejsem kadeřnice, a Rose si myslí, že jsem. Nejblíží, jak jsem se kdy dostala k jakékoliv formě vzdělání poté, co mi bylo deset let, byla naše rodinná knihovna, kde jsem dokázala strávit dlouhé hodiny s různými knihami. Nikdo jiný je nečetl. Knihovnu jsme neměli kvůli četbě, pouze jako symbol společenského postavení. Prostě byla jen součástí toho směšného domu, který otec koupil.

Pozoruji místní kadeřnici v zrcadle, když pročešává prameny mých hustých zrzavých vlasů, přivírá u toho jedno oko, měří si je, zastřihává, až dokud nemám na hlavě zase své klasické,

po bradu dlouhé mikádo, akorát tak dlouhé, abych si mohla vlasy v případě potřeby stáhnout do culíku. Narovná mi většinu vlnitých kadeří žehličkou a nastříká je tužidlem. Tohle je můj první opravdový sestřih po víc než jedenácti letech. Platím za něj svými vlastními penězi a usmívám se, poté přecházím přes ulici na další plánovanou schůzku, přičemž se musím zhluboka nadechnout, když vcházím dovnitř.

Des a Drake si mě zvědavě prohlížejí, když se soukám ze své džínové bundy. „Pearl?“ ptá se Des a maličko u toho zvedá bradu. „Co to je za nápady, dělat si díry do tváře, děvče?“

„Neboj se,“ poplácám ho přes sako po ruce, „nemusíš si dělat starosti, dokud to nejsou díry po kulkách.“

„To není vtipný.“

Usmívám se a vcházím do klubu. Dnes je tu nezvykle ticho, na to, že už je... kouknu se na svůj telefon... jedenáct. „Kde jsou všichni?“ ptám se Masona. Kontroluje sklenice, zvedá je proti světlu a pak je vrací na polici za barem.

„Řekli mi, aby tu dneska odpoledne bylo co nejméně lidí, přijdou zájemci o práci.“

Odkládám tašku a bundu na bar. „Nevěděla jsem, že nabírají nové lidi.“

„Tanečnice.“

„Ou...“ stisknu rty a vlním se směrem k zemi, kde si klekám, tak nízko, jak mi to mé černé, po kolena dlouhé mikinové šaty dovolí. „Že bych se taky ucházela o místo?“ Mason se na mě podívá přes bar a pozvedá obočí. Pokaždé mě tím zmate. Jak může zvedat obočí, když v nich má tolik kroužků? „Máš další piercing?“ ptám se a vstávám.

„Ne, a ty?“

Našpulím rty a pohrávám si s kroužkem ve rtu, cítím, jak mi cvaká o zuby. „To je staronové,“ lehce se usměju a tiše polknu.

Mason se taky usměje a pohodí hlavou. „Pojď mi pomoci s těma sklenicema.“

Nechávám tašku a bundu na baru, obcháším ho, беру utěrku a sklenici s vysokou nožičkou. Nebudu se Masona ptát, proč tu ostatní zaměstnanci nejsou, ale já ano. Vypadá to, že mi tohle postávání za barem docela jde. Nebo jsem možná ochotná a pracovitá proto, že tohle je moje první skutečná práce a moje nadšení nezná mezí. Jsem tu šťastná. Jsem tu v bezpečí. „V kolik hodin začínají pohovory?“ ptám se, zavírám jedno oko a zvedám sklenici proti světlu.

„Každou chvíli.“

„Nechala ses ostříhat?“ ptá se Drake, když prochází kolem.

„Jo, přesně tak.“ A mám z toho fakt dobrou pocit. Moje vlasy teď krásně šustí, jsou hustší a lepší a mnohem hezčí, než když jsem si je sama zastříhávala tupýma nůžkami. „Líbí?“ pohladím se vzadu na krku.

„Máš kluka, děvče?“

„Cože?“

„Jestli máš chlapa?“ usmívá se Drake.

„Ne, proč?“

„Ukaž mi ruce.“ Přichází k baru, kýve na mé ruce a Mason se vedle mě chichotá. „Ukaž.“

„Ukaž mu ruce,“ říká Mason.

S povzdechem odkládám utěrku a sklenici, natahuju k němu ruce a třepu prsty. „Tady.“

Odfrkne si a tázavě se na mě dívá. „Žádný lak?“

„Nelakuju si nehty.“ To by mi otec nikdy nedovolil. Takže bych se možná měla objednat na manikúru a konečně s tím něco udělat.

„Spokojenej?“ vracím se k utěrce a sklenicím.

„Spokojenej,“ říká Drake a odchází za Desem. „Jako ty,“ dodává tím nejhorším britským přízvukem, jaký jsem kdy slyšela.

Směju se a vracím se k práci, stále s úsměvem na rtech. Všichni tihle chlapi jsou jako velká banda starších bratrů, kteří mě hlídají. To je pro mě nové, zvláštní. A návykové. Nikdy jsem se necítila bezpečněji, ačkoli jsem ve velmi nebezpečném prostředí, obklopena samými zabijáky.

Z chodby, která vede ke kancelářím, vychází Nolan. „Prosím, zkus najít nějaký způsob, jak si mě tu nechat,“ žadoním a opírám se o bar.

Směje se. „Pearl, zlato, Rose vždycky dostane to, co chce, a tebe chce v salónu, až bude hotovej.“

„Ve wellness centru.“ Kolikrát to ti chlapi potřebují slyšet? „Ale já jsem tu fakt ráda,“ dodávám. Tohle ode mě nežádá kvalifikaci, kterou *nemám*, a všichni jsou tu hodní, ochranitelští. To je pro mě nové. Vracím se k leštění sklenic a očima zabloudím nahoru k tajné kanceláři. Všichni, až na *něj*. Ale jemu se dokážu vyhýbat.

„Poslouchej, Pearl,“ říká Nolan a strhává mou pozornost zpátky k sobě.

„Poslouchám,“ vždycky poslouchám.

Sedá si na stoličku a kýve na Masona. Na nic se neptám. V tomhle podniku neustále někdo na někoho kýve, stejně jako v sídle a v loděnici. Jako bych byla obklopená Churchillovými psy. „Nechci o tebe přijít.“

Usměju se a natáhnu se přes bar, abych svou ruku položila na jeho. „Ani já o tebe nechci přijít, Nolane.“

Mason vyprskne smíchy a Nolan se směje pod vousy. Pak se zamračí. „Nechala ses ostříhat?“

„Bože, vy muži jste tak všímaví.“ Koutkem oka zachytím na druhé straně podniku něco nového. „Podle mě to je jedna ze zájemkyň o práci.“ Vchází mladá žena na podpatcích tak vysokých, že to popírá veškeré zákony rovnováhy, a já s údivem sleduju, jak nasazuje svůdný výraz a spaluje muže u baru, nikoli mě, svým zubatým, širokým a rozhodně svůdným úsměvem. Je úchvatná. *Opravdu* úchvatná. „Nikdy nezmeškej příležitost vidět krásu,“ uvažuju nahlas, „vždyť krása je božím rukopisem.“

„Emerson?“ ptá se Mason, čímž mě překvapí.

Se zájmem se na něj podívám. „Jo.“

„Studovala jsi ho?“

Přikývnu, ale je to lež. Nebo není? *Studovala* jsem Emersona, jenom ne ve škole. „Znáš jeho dílo?“ ptám se a periferně sleduju, jak Nolan zdraví přichodící ženu.

„Na závěrečný zkoušky.“ Šklebí se. „Vzdal jsem se filozofie a poezie, abych mohl převzít vedení baru a pomáhal prát peníze pro mafii. Líp tu platí.“

Chichotám se, ale to mě rychle přejde, protože do klubu přichází Brad a cestou si rovná klopý saka. Zahlédne mě a lehce semkne rty. Rychle se přestávám dívat jeho směrem, zvedám sklenici a kontroluju její lesk.

„Co to mezi váma dvěma je?“ ptá se Mason.

„Pan Black si nejspíš nedokáže vážít toho, když je mu člověk vděčný.“ Ukládám sklenici, vidím, že Brad jde naším směrem. Takže nastal nejvyšší čas vyklidit prostor.

„Cože?“ ptá se Mason, když pokládám utěrku a беру klíče od skladu. Klidně budu mýt záchody. Cokoli je lepší než být v přítomnosti tohoto studeného čumáka.

„Jdu umýt záchody,“ říkám a odcházím, aby se muži mohli věnovat najímání nových těl.

„Ale uklízečky už tam uklidily,“ volá Mason.

Do háje! „Vysaju kancelář.“

„To už taky udělaly.“

Zatraceně. „Zkontroluju zásoby.“

„Už jsem to udělal, Pearl.“

S povzdechem se k němu obracím čelem. „Musí tu být *něco*, co můžu dělat, abych nemusela...“ a najednou umlkám, cítím, že Brad stojí těsně za mnou. Prosebně se na Masona podívám, ale on si toho nevšimne.

„Neplatím ti, abys tu postávala,“ rýpne si Brad a otře se o mou ruku, když prochází.

„Já se právě...“

„Začni už zatraceně něco dělat.“

Cuknu sebou, ale mlčím. *Nesmím se mu mstít. Nesmím se mstít*, opakuju si pokaždé, když mě dopálí. Někdy to vyjde, jindy ne. Ale musím se ovládnout, musím to zvládnout. „Vím, že nejsi zlomyslný proto, že bys mě neměl rád,“ říkám za jeho zády a rozum mi říká, abych mlčela, zatímco ze mě padá jedno slovo za druhým. „Ale proto, že nemáš rád *sám sebe*.“ A znovu uvažuju,

co má za problém, přemýšlím o tom už šest měsíců. Je tak strašně... naštvaný. Ale proč?

Brad zastaví a obrátí se ke mně čelem, najednou je teplota zase pod bodem mrazu. Jeho pevné čelisti se chvějí a hrudník se vzdouvá. „Nemám rád ženy s ostrým jazykem.“

Kecy. Víím, jak moc má rád Beau a Rose, a ty jsou ostré až až. „Pak bys mě měl radši umlčet.“ *Co to sakra děláš, Pearl?*

„Nepokoušej mě,“ zavrčí temně a svým chladným pohledem ještě víc zmrazí atmosféru v místnosti. „A teď se pusť do práce, než tu tvou prdel vyhodím na ulici.“

„Nemám prdel, ale zadek, pane Blacku.“ Usměju se sladce a projdu kolem něj. „A klidně mi ho můžete políbit.“

Mason se rozkašle, Nolan couvne a příchozí žena si nás zmateně prohlíží. Právě jsem si řekla o pořádnou nakládačku a víím to, ale to on ve mně probouzí tuhle bojovnost, kterou jsem nepocítila už roky. A nebojím se říkat věci, protože hluboko uvnitř víím, že tito muži ženám neubližují.

Mason a Nolan se mnou přecházejí za bar, opatrně sledují, jak беру utěrku a další sklenici a chystám se ji vylestit. Ještě, než se utěrkou dotknu skla, už zase bar opouštím, doslova jsem vyvedena ven.

„Na slovíčko,“ vrčí Brad a táhne mě přes klub za loket, v ruce stále držím utěrku a sklenici. Neodporuju, samozřejmě jdu s ním. Říct šéfovi, co si člověk myslí, je jedna věc. Ale trefit ho pravým hákem do hlavy, to by bylo něco docela jiného. Přes to bych si to moc přála. Zažila jsem nepředstavitelný strach na mnoha rovinách. Brada Blacka se nebojím. A navíc, jak už jsem říkala, tihle muži ženám neubližují.

„To vypadá na víc než na slovíčko, pane Blacku,“ vydechnu. „Spíš na fyzické napadení.“

Zasměje se, ale zní to divně. Vzhlednu k němu, i na pohled nevypadá v pořádku. „Nic nevíš,“ odsekne, strčí mě do kanceláře a zabouchne dveře. Nic nevím? Sráč jeden.

Hrubě mě pusť a oboří se na mě, čímž mě donutí couvnout o několik kroků.

„Takhle už se mnou nikdy nemluv před mými zaměstnanci.“

Táhni k čertu. „A co když nejsi před svými zaměstnanci?“

„Nikdy!“ zařve, načež zase trochu ucouvnu.

„Ok,“ rychle se mi vrací zdravý rozum. Což je dost komplikované, protože tu nevěřícně stojím a cítím něco, čemu vůbec nerozumím.

Brad o krok couvne a najednou vypadá nejistě. Ale vzápětí se znovu hněvá. „A teď se do prdele omluv,“ syčí mi do tváře.

Dívám se mu přímo do očí, neuhnu pohledem a nehroučím se z jeho hněvivého, propalujícího pohledu, z jeho dechu ani z jeho blízkosti. „Omlouvám se.“ *Omlouvám se, že jsi takový kot. Omlouvám se, že jsem se ti snažila prokázat vděčnost za ochranu, omlouvám se, že mě nemáš rád. A omlouvám se, že mě tolik přitahuješ, i když se ke mně chováš jako naprostej pitomec.* „Omlouvám se,“ znovu zašeptám.

Zase ucouvne, tentokrát malátně. Jako by vůbec nečekal, že se podřídím. Očima si mě prohlíží. „Proč nepláčeš?“ ptá se hlubokým hrubým hlasem.

Na místě přešlápnu, nelíbí se mi, jak se ve mně začíná vařit krev. Co tím sakra myslí? „Pláču, jen když se bojím.“

„A teď se nebojíš?“

„Tebe?“ ptám se. „Chceš, abych se tě bála?“ protože přesně tak to vypadá. Je pro mě záhadou. Zachránil mě. Ujišťoval mě. Uklidňoval mě. A staral se o mě. A pak, když se mu snažím poděkovat, se ke mně chová jako zrasanej pitomec. Jak tomu mám do prdele rozumět? A co ty pocity, které ve mně vyvolává? Opravdu zvláštní směs vzteku a... touhy? To je skutečně to, co cítím? *Ježíši Kriste.*

Zamračí se a jeho tělo se uvolní. „Samozřejmě nechci, aby ses mě bála.“

Šokuje mě moje vlastní odhalení. *Touha.* Je to skutečně to, co cítím? Ne. Určitě ne. Před měsícem oslavil třicáté páté narozeniny. A jak? Odjel do luxusního hotelu, koupil si horu kokainu a nějaký děvky. Pro takového muže bych měla mít jen pohrdání. Byla jsem z něj vážně zklamaná, což je prostě

směšné. Kdo jsem já, jednadvacetiletá žena, abych prožívala zklamání z masového vraha, člena mafie? Ano, je pohledný, bože, tak strašně moc sexy. Má skvělé tělo, je silný a loajální. A zřejmě i docela vtipný, akorát že tuhle jeho stránku jsem dosud nepoznala. Ale taky je o dost starší než já. Sakra, nemám tušení, co mě na něm tak přitahuje. Zamračím se. Je to tím, že mě zachránil? Jen to ne. Nejsem žádná slečinka v nesnázích a on není rytíř v zářivé zbroji.

Ale byla jsem holka v nesnázích. Potřebovala jsem pomoc. A on nedokázal přijmout můj vděk. Ignoroval moje pokusy mu poděkovat. Netuším, co jsem udělala špatně, ale on se postaral, aby bylo snadné ho nesnášet. Měla bych ho ignorovat. Ale to nové vzrušení kolem žaludku nejde nevnímat. *Ignoruj ho!*

„Omluv mě.“ Obcházím ho, potřebuju se nadechnout, ale moc daleko nedojdu. Jeho velká, silná ruka mi obepne zápěstí, ohlédnu se a znovu stojíme čelem k sobě. Je pohledný. Tak strašně moc pohledný. Typický hezoun, líné oči a bezchybná, pevná, rovnoměrně porostlá čelist. Vsadila bych se, že když se usměje, jeho krása se znásobí. Uvidím ho někdy s úsměvem na rtech?

Zírá na mě a dřív, než se naděju, mi bere z rukou utěrku a sklenici, drží mě za ruce a nutí mě jít pozpátku. Sotva můžu dýchat. Tuhnou mi svaly. „Co to děláš?“ ptám se s nádechem a jsem si jistá, že postoj mého těla i můj výraz otevřeně prozrazují všechna má tajemství i to, jak mě přitahuje.

„Jaký je tvůj příběh?“ ptá se a soustředěně, bez mrknutí se na mě dívá, jako by se bál, že mu něco unikne. „Odkud pocházíš?“

Rose a Beau už jsem to říkala mnohokrát, dokonce už tolikrát, že tomu sama věřím. „Unesli mě z hostelu,“ šeptám, „Už jsem vám to všem říkala.“

„Kdy?“

„Cože?“

„Jak?“

„Brade, já –“

„Kdo tě unesl?“ přibližuje se ke mně stále víc a víc, za chvíli ucítí pachutí mých lží. „No tak, Pearl,“ nose se dotýká mého, „mluv.“

Dívám se do jeho nehybných očí. Pomaličku mrká. Dívá se na mé rty, lehounce se usmívá.

„Brade,“ šeptám, začínám se třást a ze všech sil se snažím, aby se mi nepodlomila kolena.

„Pearl, mluv se mnou,“ vydechne.

Nechci mluvit, právě teď bych ho nejradši líbala.

Bože můj!

Ne.

Zvedám ruce, abych ho odstrčila, ale vtom se prudce otevrou dveře a Brad rázně odstoupí. Na prahu stojí Nolan a dívá se na nás. „Všechno v pořádku?“

Neodpovídám, a ani Bradovi nedám šanci odpovědět. Beru sklenici a utěrku a spěšně odcházím. Cítím, jak ze mě postupně odpadá napětí, běžím na záchod. Jakmile jsem o samotě, bojuju o každý nádech. „Do prdele,“ šeptám a zády se opírám o zeď, po které se svezu na zadek. *Co to mělo do prdele znamenat?*

Kapitola 4

BRAD

Nolan sleduje její odchod a pak se pomalu obrací pohledem na mě. Nelíbí se mi to a z celého srdce doufám, že můj vražedný pohled ho dostatečně odradí od jakýchkoliv podělaných komentářů. *Ani na to nemysli.* Nepotřebuju, aby mi Nolan, a ani nikdo jiný připomínal, jak moc je to celý v prdeli, sám to moc dobře vím. James byl ostražitý, stejně tak i Danny. Já jsem to pro sebe brzy uzavřel. A vím, že ostatní čekali, jak to dopadne. Takže jo, musím se od Pearl držet dál a ujistit se, že nikdo nebude mít důvod mě z čehokoli podezírat. „Za chvíli přijdu,“ říkám a Nolan kývne na souhlas, vycouvá ze dveří a tiše je za sebou zavře.

Jakmile je pryč, praštím pěstí do zdi a vychrlím několik nádelek. Vystřelil bych z pistole, kdybych u sebe nějakou měl.

A přímo sám sobě do spánku.

Oklepu pěst a složím se na židli, zdravou rukou si projedu vlasy a pak bouchnu hlavou o opěradlo. „Celý je to posraný, Brade, zatraceně posraný.“ Otevřu šuplík, popadnu Marlboroky a zapálím si, hlasitě vyfouknu. Několikrát se zhluboka nadechnu. Zavírám oči a několik minut prostě jenom... dýchám a kouřím.

Nefunguje to.

Jsem tak zatraceně vyčerpanej, chybí mi energie, kterou bych teď moc potřeboval.

Abych ji dokázal ignorovat.

Abych jí odolal.

Típnu cigaretu a sáhnu do kapsy, vytahuju svého zachránce. Na stole nasypu úhlednou lajnu, sroluju papírek a vdechnu to.

Opírám se zpátky do židle, okamžitě to začíná působit. *Ano*. Každý sval se ve mně uvolňuje, najednou mám čistou hlavu.

To. Je. Ono.

Zvedám se, smetám zbytky bílého prášku ze stolu a vycházím ven, mnohem klidnější než před pěti minutami. Mám to pod kontrolou. Přicházím do středu klubu a první ze tří dívek, které se ucházejí o práci, už je na pódiu a pevně svírá tyč. Záměrně se vyhýbám pohledu na bar, sedám si na židli. „Tak začneme,“ říkám Nolanovi.

Nolan jde k pódiu, a dívka, atraktivní blondýnka, si před ním kleká do dřepu navzdory svým zabijácky vysokým podpatkům, a snaží se své velký kozy přimáčknout Nolanovi přímo do ksichtu. Je to obvyklá taktika, znám to. Na mě to nefunguje. Na Nolanu to jednou zabralo, pouze jednou. Teď už se do té sítě chytit nenechá.

Zazní *I am a slave 4 U* od Britney Spears, do prdele práce, Nolan se vrací ke stolu a dívka začíná tančit. Je dobrá. Zná správné pohyby, výrazy a pohledy, tváří se smyslně. Magnetizující přitažlivost, která se většině mužů líbí. Já osobně z toho nedokážu ocenit nic, opakovaně kroužím rameny, necítím se tu dobře.

Myšlenkami jsem jinde.

U ní.

Kapitola 5

ROSE

Kde do háje vězí? Prohledala jsem celý tenhle dům, všech milion pokojů, prošla jsem zahrady, ale po mém manželovi ani vidu, ani slechu. V minulosti bych už šílela strachy. Ale teď? Teď nemáme nepřátele ani záhady, které bychom museli řešit. Takže se znovu ptám, kde ten chlap vězí?

„Copak ho tak moc děsíš?“ šeptám, nosem laskám Magginu tvářičku a nasávám přitom její úžasnou miminkovskou vůni. Nikdy mě to neomrzí. Posilovna je poslední místo, kam se jdu podívat, protože, chudák můj manžel, co by dělal v posilovně? Od té doby, co se naše dcera narodila, chodí po světě zbitý, zatím nebyl schopný cvičit. V posilovně nikoho nevidím, obracím se k odchodu, ale pak zaslechnu zvuk a zastavím se ve dveřích. Zamračím se, vcházím zpátky a prohledávám prostor. „Bože můj,“ vydechnu, jakmile zahlédnu bosé chodidlo na konci posilovací lavice. Vydám se tam a houpu Maggie, protože kňourá. Nahlédnu za lavici a musím se usmát. Leží tam na zádech, ruce a nohy doširoka roztažené, ústa otevřená. Můj zabiják, teď vypadá jako budižkničemu. Skoro je mi líto ho budit. *Ale jen skoro.*

Obcházím lavici a šťouchám do něj svou Ugg bačkorou. „Je čas vstávat, taťko.“

Danny zamručí, zamumlá, vydechne a mávne rukou do prázdna, jako by hledal tlačítko budíku. „Ještě dvě minutky.“

„Ne, žádné dvě minutky.“ Potřebuju se vysprchovat, musím si už umýt vlasy a potřebuju... se dát do pořádku. Už několik týdnů jsem nepoužila vosk v místech, kde by ho každá žena měla používat pravidelně.

„Vstávej, Danny,“ vydechnu, klekám si k němu a strkám do něj. „Chci se vysprchovat.“ V tomhle domě je sice tucet lidí, kteří by mi přiběhli na pomoc a Maggie by pohlídali. Ale nikdo z nich není její táta, v posledních dnech bylo báječné mít ho kdykoli po ruce.

Shlédnu na Maggie. Je plně vzhůru, její modré oči jsou stejně pronikavé jako oči jejího otce. I stavbu kostí zdědila po něm. „Jak typický, já si prodělala porodní bolesti, a ty si klidně vylezeš celá podobná tatínkovi.“ Nicméně nebudu lhát, jsem si celkem jistá, že i Danny prodělal během porodu dost bolestivé chvíle. Musela jsem se mu omlouvat, kdykoli jsem ho poškrábala, stiskla nebo praštila.

Porovnám si Maggie v náručí, ujistím se, že je pěkně zachumlaná, a pokládám ji na Dannyho zjizvenou hrud'. Řezné rány, díry po kulkách. Jak tohle všechno jednou vysvětlíme naší dceři, až bude dorůstat? Jak jí řekneme, odkud pochází?

Opatrně ji pouštím a sleduji, jak její váha na jeho hrudi Dannyho pomalu přivádí zpátky k životu. Jeho ruka ji instinktivně přidržuje, Danny se nadechuje a zvedá malou do výšky, načež ji při výdechu zase zhoupne dolů. Otevírá jedno oko, shlíží na ni. Nikdy nepřestanu obdivovat to, jak se na ni dívá. Znamená pro něj život. Dává jí pusku na hlavičku a zvedá si ji o trochu výš, aby si mohl užít to, co jsem si před chvílí užívala já. Její vůni.

„Ty naše zlodějko spánku,“ brblá a znovu zavírá oči. „Jsi ničitelkou mého sexuálního života.“

Směju se, ale uvnitř se spíš šklebím. Při pomýšlení na penetraci se ořesu. A moje prsa se devadesát procent času tváří jako před výbuchem, takže ani tam nás nečeká žádná zábava. Chudák.

„Co to tady dole děláš?“ ptám se.

Ani neotevře oči. „Přišel jsem si zacvičit, spadl jsem a praštil jsem se do hlavy.“

Protočím panenky a vstávám z podlahy. „No tak, vstávej, potřebuju jít ven.“ Otáčím se a směřuju ke dveřím.

„Cože? Ven? Kam?“

Usmívám se, ale neohlížím se. Ještě jsem ho s ní nikdy nenechala samotného. Navíc s ní nebude sám. Dům je plný lidí a je tu Esther. Má po ruce celou armádu pomocníků. „Jedu se podívat, jak jde rekonstrukce wellness centra, a potom vyzvednu Daniela ze školy.“ Doširoka otevírám dveře a odcházím.

„Rose!“ volá Danny.

Ohlédnu se přes rameno a dál pochoduju chodbou, vidím, jak se zvedá z podlahy, Maggie drží bezpečně na předloktí své svalnaté ruky. V jeho očích vidím zděšení. To je velmi vzácný jev. Je totiž velmi schopný. A sebejistý. Tak z čeho je teda tak zatraceně vystresovaný? Směřuju do kuchyně a Danny mě následuje, jdu k lednici. „Dobré ráno,“ energicky pozdravím Estherino pozadí a procházím kolem ní, právě když se ohýbá k myčce.

„Dobré,“ odpovídá, aniž by vzhlédla. „Tak jakou jste měli noc?“

„Dlouhou.“ Bože, každou hodinu byla vzhůru a chtěla nakojit. A teď klidně prospí celý den. Přisahal bych, že je to noční tvor. Otevírám lednici, беру krabici pomerančového džusu a piju rovnou z krabice.

Esther se usmívá, stojí u myčky a rozhořčeně mává rukama.

„Co je?“

„Proč tu všichni musí pít rovnou z krabice?“ pohledem zkoumá mé ruce, ale nedostane šanci se zeptat. V tu chvíli vpadne Danny do kuchyně, Maggie si přidržuje na hrudi jedním předloktím. Je to neuvěřitelný pohled. Vysoký, pevně stavěný, zjizvený zabiják, mafiánský šéf, můj manžel pečuje o něco tak křehkého. Jeho sexuální přitažlivost se v mých očích ztrojnásobila, což znamená, že můj manžel je šíleně přitažlivý chlap. I teď, když vypadá, že by dokázal usnout ve stoje. Zamrkám a v rozkroku se stále cítím rozbolavělá. Mám dojem, že ze mě moje vnitřnosti mohou kdykoli vypadnout. A on je *tak* sexy!

„Á, tady ji máme,“ cvrliká Esther, okamžitě na všechno zapomíná a přechází k Dannymu. Zatraceně. „Nemám ji vykoupat?“

„Ne,“ rychle nabídku odmítám, přecházím k ostrůvku a Esther ustupuje, maličko zklamaná a lehce podrážděná. Nakloním

hlavu a vnímám, jak mě Danny probodává pohledem. „Maggie potřebuje strávit nějaký čas s tatínkem.“

„Ó, jasně, samozřejmě, ano,“ přitakává Esther s pochopením. „Čas s tatínkem.“

„Musím do práce,“ protestuje Danny.

„Do práce? Ale vždyť jsou všichni mrtví,“ usměju se sladce. „Takže tě dnes žádná práce nečeká.“ Přitahuji si župan k tělu a vracím se k lednici. Otevírám ji, vracím krabici džusu a zároveň vyndávám lahev s mlékem. Otáčím se a podávám ji Dannymu. Ten jeho výraz. Jizva ve tváři celá zbělela. Tak naběhlou už jsem ji nějaký čas neviděla. Chyběla mi. „Čerstvě odstříkáno.“

Sklouzne pohledem k mému hrudníku. „Ale malá to má radši přímo od zdroje.“

Hlasitě se zasměju, což si Esther vyloží jako pobídku k tomu, aby se vrátila k myšce. „Stejně jako tatínek,“ odpovídám, přecházím k němu, беру ho za zarostlou bradu, na kterou ho políbím. „Maminka se musí postarat o pracovní záležitosti.“ Velmi příjemná novinka. Já jdu za prací a Danny ne. Za opravdovou prací. Vmáčknu lahev do jeho ochablé ruky a políbím Maggie na hlavu. „V lednici jsou další.“ Je tam toho spousta, protože to vypadá, že jsem se proměnila v krávu. „Užijte si prima den.“ Nechávám je stát v kuchyni.

„Jede s tebou Tank.“

„Jako obvykle,“ povzdechnu si a stoupám po schodech. Nic nám nehrozí, nikdo nám nejde po krku, a přesto s sebou musím stále mít Vikinga. Kdybych neměla Tanka ráda, protestovala bych, ale on je dobrý společník a skvělý nosič tašek.

„No tak, Rose,“ žadoní Danny a následuje mě.

„Čeho se tak bojíš?“

„Nebojím se.“

„Myslíš si, že to nezvládneš?“ Vím, že to zvládne.

„Samozřejmě, že to zvládnu.“

Nahore na schodech se k němu otočím čelem. Nelíbí se mi jeho znechucený pohled. Jako by se chystal bojovat. „Děje se

něco?“ ptám se s nakloněnou hlavou a nespouštím z něj oči. Nebo mi neříká všechno?

„Ne, nic se neděje.“

„Připadá mi, že tvůj strach o mě je trochu přehnaný, když uvážím, že všichni nepřátelé jsou mrtví.“

„Nikdy se o tebe nepřestanu bát.“

Lehce se usměju. „Uvidíme se později.“ Odcházím od Dannyho do našeho pokoje a jdu do sprchy. Úžasný pocit. Méně úžasně je to, jak moc jsem všude zarostlá. Vypláchnu si z vlasů kondicionér, osuším si obličej a bojím se jen pomyslet na to, že by se ke mně někdo přiblížil s voskovými proužky. Nedej bože můj manžel. Vykročím ze sprchy a sáhnu po svém telefonu. Volám Beau.

„Proč se Danny tváří, jako by chtěl někoho zabít?“ zeptá se mě, hned jak hovor přijme.

„Vážně?“ usmívám se sama pro sebe. „Už mi ten jeho výraz chyběl.“

Beau se směje. „Kde jsi?“

„Ve sprše.“ Je to dost nepravděpodobné, můj manžel je vášnivým odpůrcem žiletek, ale já jsem zoufalá: „Nemáš náhodou žiletkové holítko?“ Ticho. Nejspíš je to ode mě nerozumné, ale protočím panenky a vysvětluju: „Abych se mohla oholit,“ ani se nemůžu zlobit, že jí to musím vysvětlovat. Na co jiného bych potřebovala holítko? „Momentálně si nedokážu představit depilaci voskem.“

„Danny veškeré žiletky v domě zakázal,“ připomíná mi Beau, jako kdybych to nevěděla. Naši muži se nechávají stříhat a holit v salónech mnohem častěji než ženy.

Ale tohle je má nejlepší přítelkyně. Ta, která porušuje pravidla. „Vím, že je zakázal. Na to se tě neptám.“ Shlédnu na svou zkrabacenou, nasáklou kůži, je mi chladno. „Spíš mě zajímá, jestli nemáš jedno navíc.“ Beau nepoužívá vosk, to vím jistě, a jsem si celkem jistá, že nepoužívá ani depilační krémy, takže –

„Za minutu jsem u tebe.“

„Díky,“ usmívám se.

Zavěsí a já se vracím pod horkou sprchu, mydlím se a zatínám zuby, kdykoli se dotknu prsou.

„A jestli se zeptá, nikdy jsem s tím neměla nic společného, jasný?“ přichází Beau a podává mi Gillette Venus.

„Děkuju,“ zalapám po dechu a беру jí holítko z ruky. „Možná budeš potřebovat novou hlavu, až skončím s tímhle roštím.“ Koukám se na své tělo a přemýšlím, kde začít.

Beau se směje a sedá si na skříňku s umyvadlem. „Rose, tvoje prsa –“

Potřesu hlavou, vyčerpaná z těch melounů, které s sebou teď všude tahám a které mi způsobují takové nepohodlí. Musím vydržet. Doktor mě ujistil, že se to brzy srovná, k tomu dni upínám celou svou naději. Během těhotenství i porodu mě fascinovalo, kolik toho ženské tělo zvládne a čeho všeho je schopné. Když jsem čekala Daniela, nedokázala jsem to docenit. Byla jsem příliš mladá. Vystresovaná a vyžděšená. S úsměvem pohlédnu na Beau. Můj úsměv v sobě skrývá i kousek smutku, za mě a Daniela, za těch ztracených prvních deset let jeho života.

„Jsi v pohodě?“ ptá se Beau a přehazuje jednu nohu přes druhou. Má na sobě rozpárané džíny, oversize košili zapnutou na jediný knoflík a na nohou se jí pohupují kožené pantofle. Vypadá uvolněně. Vlastně uvolněnější jsem ji nikdy neviděla a já vím, že teď je to doopravdy, nepředstírá to, jako už tolikrát v minulosti. Její démoni byli rozdrceni. Její tragický příběh se stal ještě tragičtějším, než se mohla začít uzdravovat, a nyní přichází uzdravení. Její rány se postupně hojí a v jejím bříšku roste miminko. James doktorovi samozřejmě nařídil každodenní kontroly. A samozřejmě, že ji chová jako v bavlne. A sleduje ji jako ostříž.

„Jo, jsem v pohodě.“ Od té doby, kdy jsem kompletně rozložila jejich svatbu tím, že jsem začala rodit, jsme spolu moc času nestrávily, což je pochopitelné, neboť Maggie je teprve měsíc a Beau je novomanželka. Chybí mi. „Kdy pojedete na líbánky?“

„To je dobrá otázka.“ Směje se, ale rychle ji to přejde, když se mi podívá na prsa. „Teče ti mléko.“

„Cože?“ shlédnu a vidím, jak mi z prsou vytéká tekutina. „Bože, vždyť jsem to zrovna odsála.“ Sahám pro žínku a utírám se.

„Kam se chystáš?“ ptá se a zní, jako by jí nevadilo, že na líbanky nikam nejedou. Možná si James nepřeje, aby cestovala. Možná je jen příliš opatrný. Všichni ale víme, že létat letadlem je v těhotenství normální, ale potom, co mají všechno za sebou, si nikdo nedovolí Jamesovi říct, že se chová až příliš obezřetně. Tedy kromě Beau.

„Do wellness centra.“ Popadnu houbu a celá se napěním. „Už jsem to několik týdnů neviděla, chci zkontrolovat průběh rekonstrukce. Chceš jet se mnou?“

Zapře se rukama o dřevěnou desku, na které sedí, a sesune se dolů. „To bych ráda, ale...“

„Proč mi lžeš?“ ptám se s úsměvem a houbou si nanáším pěnu i na nohy. Začnu tady, nohy vypadají nejméně děsivě.

„Věř mi, fakt bych jela ráda, ale můj manžel má jiné plány.“

„Jaké?“

„Chce jet do bytu, který koupil.“

Narovnám se. „A co tam?“ Převalí se přese mě lehká vlna paniky, kterou nenávidím. Do bytu, o kterém James prohlašoval, že ho zase prodá, protože byla chyba ho kupovat? Protože si uvědomil, že s Beau budou mnohem šťastnější tady, obklopeni rodinou a přáteli, kteří jim mohou kdykoli pomoci a podpořit Beau, než se vzpomíná na to, že musela zabít vlastní matku, která by jinak zabila Jamese? A to všechno předtím, než Beau zjistila, že je těhotná.

„Přesně, co tam?“ Beau našpulí rty. „Myslím, že chce, abychom měli svůj vlastní prostor.“

„Tehle dům je obrovské, Beau.“

„Ano, a stejně tak i počet obyvatel,“ směje se Beau. „A když už mluvíme o vlastním prostoru...“ Zavírá toaletu. „Brad mi dělá starosti.“

„Jo, mně taky,“ přiznávám. Od chvíle, kdy ho postřelili, se nedal do pořádku. Už zdaleka tolik nevtipkuje, nic nehraje a nezapojuje se. „Mluvila jsem s doktorem.“ Bože, v tomhle domě

panuje naprostý nedostatek jakékoliv snahy zachovat tajemství mezi pacientem a lékařem. „Bála jsem se, že Brad prochází něčím, jako je posttraumatický stres.“

„Myslíš?“ Beau nevypadá moc přesvědčeně.

„Ale co jinýho...?“ zamyslím se a uvědomím si, o čem asi přemýšlí. „Pearl,“ vydechnu. „Pořád si myslíš, že to má něco společného s Pearl?“ Stále nedokáže být ve stejné místnosti jako ona.

Beau protáhne obličej a zvedne obočí. Pearl se rozhodně ptala na spoustu věcí poté, co prošli tím traumatickým vysvo-
bozením, když Brad musel ležet v posteli. „Možná.“

„Ať už si na něj dělala laskominy nebo ne, to už je dávno pasé,“ říkám. „A zvlášť poté, co odhalila jeho soukromou oslavu narozenin ve Four Seasons s děvkami a kokainem.“

Beau si brouká, zjevně o tom není přesvědčená.

„Beau?“ Jamesův hlas zazní přes dřevěné dveře a já si instink-
tivně zakryju bradavky dlaněmi.

„Jsem nahý!“ volám, „a není to hezký pohled.“ Bože, mám pocit, že jsem zarostlejší než Otto, Mason a oba Vikingové do-
hromady.

„Jsem tady,“ chechtá se Beau, vstává a jde ke dveřím, kývne
hlavou směrem k holítku v mé ruce. „Kdyby to nefungovalo, za-
volej mi, řeknu zahradníkovi, aby přinesl nůžky na živý plot.“

Znechuceně zalapám po dechu a hodím po ní nasáklou
žínku. Pleskne o dveře ve chvíli, kdy je za sebou Beau zavírá.
„Rejpalka jedna,“ znovu se podívám na své tělo. Ale měla prav-
du. Nadechnu se a pustím se do práce.

Vzdušné. Je to zvláštní pocit, vycházím na terasu a sukně mi
kolem nohou šustí ve větru. Sedám si na lehátko a nazouvám si
sandály, usmívám se a rozhlížím se kolem. Všimnu si popelníku.
Co můžu udělat pro to, aby přestal kouřit?

„Hej, Rose!“

Zamračím se a vstávám, přecházím k okraji terasy a shlédnu
do zahrady. Beau tam stojí a září blahem. „Jedu s tebou do well-
ness centra.“

„A co návštěva vašeho bytu?“

Zakrouťí hlavou. Vyhrála. Že by ji byl ochoten pustit z dohledu? Často jde o tyhle drobné, obyčejné věci, uvažuji a stahuju si vlasy do culíku. „Už jdu.“ Svazuju si dolní konce hedvábné halenky, navěsím na sebe nějaké šperky, беру kabelku a jsem šťastná, že můžu strávit nějaký čas se svou kamarádkou. Procházím kolem pokoje Anyi a Pearl a klepu na dveře. „Anyo, jedeme se podívat do wellness centra, chceš jet s námi?“

Dveře se otvírají, Anya se usmívá, mandlové oči jí září nadšením. „Za pár minut budu ready, počkáte na mě?“

„Samozřejmě,“ prohrabuju se kabelkou a hledám mobil. „Zavolám Pearl, jestli se k nám nechce přidat. Sejdeme se dole.“ Vytočím číslo a jdu dolů za Beau, z kuchyně slyším pláč svého miminka. Zamrkám a sevře se mi srdce, přesvědčuju sama sebe, že to zvládnou, ale přesto беру za kliku a otevírám dveře. „Zatraceně,“ pokládám telefonát Pearl, nadechnu se a chystám se vstoupit do kuchyně. Danny sedí na stoličce, v jedné ruce má lahev a ve druhé dítě. Esther si mě všimne, ale Danny je příliš soustředěný na Maggie, ve tváři má šťastný, ale i ustaraný výraz, dráždí její rty dudlíkem.

Esther naznačí rty slovo *jed'* a rukou mě odhání.

Rychle vycouvám, obracím se a spěchám pryč, brzy bych podlehla nutkání převzít situaci do svých rukou. Znovu volám Pearl.

„Haló?“ ozve se.

„Pracuješ?“

„Za chvíličku končím, budu mít pauzu.“

„V kolik musíš být zpátky na place?“

„V šest na večerní sichtu.“

„Já, Beau a Anya se jedeme podívat do wellness centra.“

„Úžo, jedu za vámi.“ Zavěsí. Vstupuju do slunečního svitu a nasazuju si brýle. Tank a Vztekoun jsou připraveni u jednoho z Range Roverů. „Kde je James?“

„Jel do klubu.“

„Proč? Vždyť je sotva odpoledne.“ V klubu se přes den nikdy nic neděje. Dokonce už se tam ani nestřílí.

Beau pokrčí rameny. „Nevím, ale já jsem tady, a to je podstatný.“

Zašklebím se a jdu k ní, nechám ji, aby mě vzala kolem ramen.

„Jakej je to tam dole pocit?“ ptá se.

„Vzdušný.“

Beau vyprskne smíchy stejně jako já, je to skvělý pocit. Smějeme se nahlas a bez zábran. A díkybohu, neunikne mi ani kapka moči. Cvičení pánevního dna je skutečným přítelem žen, jak tvrdí doktor. Vím o tom své.

„Dneska odpoledne dělají nábor,“ říká Vztekoun u auta.

Obě se narovnáme a tázavě na něj hledíme.

„V klubu,“ vysvětluje. „Nová děvčata, dneska mají pohovory.“

„Pohovory?“ zapochybuju. „Myslíš konkurz?“

Vztekoun pokrčí rameny a Tank se řehťá hlubokým smíchem, při kterém se třese zem. „Skvělý,“ vydechne Beau. „My máme svobodu a naši manželé mají povolení se dívat, jak se cizí ženy kroutí a svlékají.“

Směřuji se a jdu do auta. Jestli jsem si na světě něčím jistá, tak je to věrnost mého manžela, a vím, že Beau to vnímá stejně. Ale... přesto si uvědomuju, že v těchto dnech Dannyho potřeby ani trochu nenaplňuju. Chybí mi. Chybí mi náš společný čas. A co on? Právě v tom okamžiku mě píchne v prsou, což mi připomene, že teď jsou tady za jistým účelem a tím momentálně není potěšení mého manžela. „Anya jede s námi a Pearl tam za námi přijde.“ Sedám si dozadu a Beau si sedá ke mně, rovnou doprostřed, a nechává dveře otevřené, aby si Anya mohla přisednout. Anya sbíhá lehkým krokem po schodech a omotává si kolem krku lehký šál.

Myšlenkami se přesouvám do klubu. Striptérky. Mnoho ochotných žen, jejichž těla jsou mladá a pevná.

Potřesu hlavou, jsem směšná. Tohle s člověkem dělá nedostatek spánku.

Stojím uprostřed wellness centra a široce se usmívám, stavby vedoucí Alan mi popisuje, na čem zrovna pracují. „Museli

jsme přesunout mycí stojany o kousek vedle," říká a ukazuje na trubky, „protože tady se strop snižuje, a jakmile zavěšíme stropní panely s osvětlením, nevešli bychom se.“

Souhlasně přikývnu a urovnám si klobouček na hlavě. „A co lehátka na pedikúru?“

„Mohlo by být o jedno méně?“ ptá se a přechází k protější stěně. „Kolem každého by pak vzniklo o dost víc prostoru.“

Uvažuji o tom. „Jistě.“ Nechceme, aby se klienti cítili stísněně. „A co ta otázka za milion dolarů?“ ptám se a usmívám se v naději, že z něj dostanu odpověď jinak než strachem a vyhrožováním, jako to dělá můj manžel. „Kdy sem můžeme pustit dekoratéry?“

„Víte, paní Blacková," začne Alan a rozhlíží se kolem. „Vynořilo se několik nečekaných záležitostí, které nás zdržely.“

Podezíravě se na něj podívám. „Jako třeba?“

Alan je najednou nejistý, mlčí a nedívá se mi do očí, nedokáže vyjmenovat jedinou věc.

Cosí mi říká, že Brit do toho všeho strká prsty. „Majitel centra," připomenu mu, „by rád otevřel prvního příští měsíc.“

Alan se zalkne. „To je za čtyři týdny.“

„Správně. Máte dva týdny na dokončení.“ Salón jsme koupili před pěti měsíci. Před třemi měsíci začala rekonstrukce. „Musíte s tím pohnout.“ Nechávám Alana s myšlenkou na datum dokončení a přecházím k děvčatům, která stojí u tabule s barvami, kterou jsem pověsila na zeď, když rekonstrukce začala, jako připomínku toho, kam směřujeme. Spousta zelené, hodně rostlin, spousta... klidu. Dokonalé.

„Slyšela jsem správně, že jsi mu právě dala dva týdny?“ ptá se Beau.

„Ano," přehlížím její překvapení. „To je doba, za kterou postavili kavárnu Byron's, takže jestli mi chce někdo říkat, že se to nedá stihnout..." nepotřebuju tu větu dokončovat.

„Ale stavební firma tu má ještě dost práce.“

„Za dva týdny budou hotoví.“

„A pak to tu musíš vyzdobit.“

„To bude v pohodě,“ říkám s jásavým úsměvem. „Znám totiž jednu skvělou dekoratérku a doneslo se ke mně, že bude mít v následujících týdnech dost času.“

„Kdo je to?“ ptají se Pearl a Anya současně a Beau si povzdechne. „Já,“ kroutí hlavou. „Tak hodně štěstí při přesvědčování mého manžela o tom, že jsem schopná pracovat.“

„Pomůžeme ti, bude to prima akce.“

Tleskám. „A teď si zajdeme někam na koktejly a mocktaily.“ Znovu kontroluju telefon. Danny nevolal. Nebudu lhát, překvapuje mě to. „Potom musím vyzvednout Daniela ze školy.“ Máme důvod si spolu dát něco k pití a Beau mi rozumí, když kývnu směrem k Pearl. Připadá mi trochu zaražená. Beru Pearl za loket, Beau ji chytne z druhé strany a Anya se připojí do řady a takto společně vycházíme na ulici. „Tady a támhle chci mít palmy,“ říkám a kývnu směrem k novým skleněným dveřím. „A taky živou zeď, hned vedle vchodu za recepcí.“

„Měly bychom promyslet marketing,“ říká Anya.

„Tak to si vezmeš na starosti ty,“ oznamuju jí. Je mladá a nejspíš se skvěle orientuje na sociálních sítích.

Obracím se k Pearl. „Líbí se mi ten ret.“ Usmívá se a kouše se do nového kroužku ve rtu. „I tvoje vlasy.“

„Díky.“

„Netrápí tě něco?“

„Ano, kdy začnu pracovat ve wellness centru?“ ptá se na jednou s velkou naléhavostí. Pozvednu obočí a prohlížím si ji. „Kdekdo by si mohl myslet, že se ti tvoje současná práce v klubu nelíbí?“

Podivně se usměje a Beau do mě šťouchne. Vidíš? Kdyby mezi ní a Bradem něco bylo – i když je jejich vzájemná nesnášenlivost téměř hmatatelná – proč by se snažila dostat z klubu?

Zazvoní mi telefon, vidím číslo Barneyho otce a znatelně ztuhnu.

„Ou, volá ti ten sexy nezažádaný bankéř,“ švitoří Beau. „Možná ještě všechno to vraždění neskončilo.“

Obrátím oči v sloup a přijímám hovor. „Ahoj, Lennox.“

„Ahoj, už ti volali ze školy?“ ptá se a vtom mi telefon oznamuje další příchozí hovor. Dívám se, kdo volá, a náhle mi ztěžkne žaludek.

„Ne, volají právě teď. Co se stalo?“

„Měla bys to vzít.“

„Ok,“ pípnu, zavěším a vzápětí přijímám hovor ze školy. Srdce mi najednou bije dvakrát rychleji.

„Haló?“

„Paní Blacková, tady ředitel Tucker.“

„Zdravím, pane řediteli,“ a oči všech přítomných žen se obrací na mě.

„Je všechno v pořádku?“

„Nejprve vás chci ujistit, že Daniel je v pořádku.“ Vydechnu úlevou.

„Díkybohu,“ dýchám a Beau, Pearl i Anya vydechují spolu se mnou, visí mi na rtech, prožívají to se mnou.

„Přesto potřebuji, abyste přišla, paní Blacková. Došlo tu k incidentu, volali jsme policii.“

„Policii?“ vyhrknu.

„Ano, paní Blacková.“

Do háje. To není dobrý, pro Daniela, ani pro jeho otce. „Dobře, hned k vám jedu. A prosím vás, nevolejte jeho otci.“

„Už jsem mu volal.“

„Do prdele,“ zarazím se, „vlastně do háje.“

„Je u nás vedený jako primární kontakt.“

„Opravdu?“ to slyším poprvé.

„Nevzal mi to.“

Zatraceně. „Zavolám mu,“ říkám a spěchám k autu. „Jedeme za vámi.“ Směřuju ke dveřím spolujezdce a ohlížím se na Vztekouna, zatímco Tank automaticky usedá za volant. „Zavolej, prosím, Lenovi, ať sem přijede s dalším autem.“

Vztekoun přikývne a Beau pospíchá za mnou.

„Mám jet s tebou?“

„Ne, to je v pohodě,“ ujišťuju ji, i když jsem pořádně vystresovaná, nejen proto, že se Daniel dostal do problému, ale proto, že

Danny bude určitě zuřit. „Uvidíme se do... ne počkej, rozhodně bys měla jet se mnou.“ Beau by mohla znát někoho z poldů, a kdyby to bylo potřeba, mohla by je zkusit obměkčit nějakými lichotkami. To bude rozhodně lepší než k tomu pouštět mého manžela. Ale co se tam do háje mohlo stát?

Přijíždíme ke škole, Lennox tam už čeká na schodech, rychle vystupuji z auta a znovu zkouším zavolat Dannymu. Proč mi to zatraceně nebere? Nemůžu se dovolat ani Esther.

„Ahoj,“ vracím telefon do kabelky. „Beau už jsi potkal,“ říkám, když k němu přicházíme.

„Ano, potkali jsme se při jednom z mnoha vyzvedáváníí nebo vracení Daniela,“ usměje se na Beau a vypadá mnohem víc v pohodě, než jak se cítím já. „Rád tě zase vidím.“

„Nápodobně.“

„Tak pojďme zjistit, co ti naši kluci provedli,“ mávne rukou Lennox a gestem nás vybízí k přesunu do školy. Jdu první a srdce mi bije jako o závod. Ano, pojďme to zjistit. V rychlosti vysílám modlitbu k nebesům a doufám, že se nejedná o nic vážného a že mého syna nevyhodí z téhle úžasné školy. Vzpomínám na den, kdy jsme se sem přijeli poprvé podívat jako normální rodina. Tenkrát jsem se celou dobu usmívala jako idiot, neustále jsem urovnávala Danielovo triko, kdykoli se ředitel nedíval, až nakonec Danny zasáhl pokaždé, když vycítil, že se k tomu zase chystám. Moc jsem stála o to, aby sem Daniel mohl chodit. Je to úctyhodná instituce, co se týče zabezpečení, tak nemá obdoby, a dokonce i Lennox sem posílá Barneyho od té doby, kdy se rozhodl vrátit se do Miami.

Stisknu zvonek a jsme vpuštěni branou, načež nás u dveří vítá recepční, paní Carnabyová. Vždycky všem nabízí kávu a usmívá se. Dnes však nic. Nabídne nám pouze místa k sezení a vrací se ke svému stolu.

Ředitel Tucker otevírá dveře do své kanceláře, výraz v jeho tváři se mi vůbec nelíbí. Vypadá odhodlaně. Hned poté zahlédnu Daniela, jak se sklopenou hlavou sedí v ředitelně, a začínám

se bát nejhoršího. Ve vzduchu je cítit stud. Bože, co asi tak mohl udělat? Můj strach narůstá, když do recepcce vstoupí dva policisté. „Znáš je?“ ptám se Beau a ona záporně kroutí hlavou.

„Prosím, pojdte dál,“ otevírá ředitel dveře dokořán.

„Počkám tady,“ říká Beau. „Kdybys cokoli potřebovala...“

Kývnu a pak se Lennox i já postavíme jako dvě zlobivé děti, tiší a zamyšlení.

„Pouze paní Blacková,“ říká ředitel, a vtom se objeví Barney, vypadá zaraženě.

Cítím, jak se ke mně Lennox obrací. „Jsi v pohodě?“

„Jo,“ předstírám ze všech svých sil, vstupuji do ředitelny a sedám si, hledím na Daniela a tiše se dožaduji toho, aby se na mě podíval. Což neudělá. Nahlédnu přes rameno, když se k nám přidají oba policisté a mé srdce se rozbuší. *Zatraceně.*

„Vlastně, pokud vám to nevadí,“ říká Lennox a najednou stojí ve dveřích za policisty. „Sednu si tady s vámi.“ Pohlédne na Barneyho, ukáže na židli a kluk se poslušně posadí vedle něj.

„Já taky,“ říká Beau a nacpe se dovnitř. Nedokážu skrýt úlevu. Nikomu není příjemné být v menšině a já jsem se před chvílí cítila ještě hůř.

Všichni se nasoukají do ředitelny a ředitel Tucker usedá na svůj trůn. Je vysoký, šlachovitý, prošedivělý a vypadá moudře. „Obávám se, že proti Danielovi bylo vzneseno velmi vážné obvinění,“ začne mluvit ředitel.

„Ale jedná se pouze o obvinění,“ odpovídá Lennox.

„Velmi vážné.“

„Vážné nebo ne, stále je to jen obvinění,“ říkám a dívám se na policisty, kteří se taky tváří vážně. Jako by Daniel byl vinen bez jakéhokoliv důkazu. Co to je za nesmysl? „Dokud nebude prokázána vina, předpokládám.“

„Ano,“ souhlasí ředitel Tucker a hledí na Daniela.

Kam se poděla presumpce nevinny? Chovají se k mému synovi jako ke zločinci a ani si nejsou jistí, zdali je skutečně vinen přečinem, ze kterého ho údajně obviňují. A co měl vlastně údajně provést? Dívám se na Beau. Vypadá stejně rozzuřeně. Daniel

je hodný, slušný a laskavý kluk. O jakém trestném činu je tu vlastně řeč? „A jak zní obvinění?“ ptám se už poměrně našťavaně, probouzí se ve mně lvice a přebírá otěže.

„Vyhrožoval spolužákovi, že ho probodne otcovým zlatým nožíkem na dopisy.“

Zajíknu se a Beau zakašle. *Do prdele.* Pohlédnu na Daniela a on se opatrně podívá na mě a v tu chvíli vím zcela jistě, že to udělal. „Cože?“ vyhrknu na něj.

Dál provinile mlčí a Lennox se v židli vedle mě zavrtí. Ruku má poblíž úst, jeho tělo sklouzává níž, a níž. Stydí se? A pak mi to dojde. Snaží se vypadat menší. Řeč jeho těla mluví za vše. Nechce, aby si policie myslela, že má s touhle verbeží co do činění. Bože, co když bude bránit Barneyemu, aby se vídal s Danielem? Přijde můj syn o kamaráda jen kvůli několika hloupým slovům? Nikdy by svou výhružku neuskutečnil, samozřejmě, že ne, nemá v sobě žádné násilnictví. Ale co když si něco takového vypěstuje? Co když chce být jako Danny? Obávaný? Kriminální živel? Vrah?

Nadechnu se a ohlédnu se po policistech. Proto jsou tady. Vědí, kdo je Danielův otec. Nepřišli Daniela vyslýchat. Tohle jsou jen sračky, obvinění z doslechu, nic, co by stálo za pozornost policie. Ale skutečnost, že Daniel je syn obávaného Brita?

Jak dlouho už to ředitel Tucker ví?

„A jakou roli v tom hrál Barney?“ ptá se Lennox.

„Nic neudělal,“ zvolá Daniel.

Mýlí se. Barney kamarádil s Britovým synem, což z něj dělá spoluviníka. „Odvezu teď Daniela domů,“ říkám a stoupám si, zahanbená a zklamaná. Nebudu tady čekat, až mě vyhodí. Ne. Plánovali jsme do této školy dát i Maggie, mají tu vyhlášenou školku. Ale to nepůjde. Jsme navždy zatraceni, nejen kvůli Danielovým hloupým, bezvýznamným výhružkám, ale kvůli tomu, kdo jsme, protože jsme Britovou rodinou.

Pobídnu svého hloupého syna ze židle a vyvádím ho za loket ven. „Nemůžu uvěřit tomu, cos udělal.“

„Nic jsem neudělal, mami, jen jsem to *řekl*.“

A ještě bude drzý? „Proč bys do háje něco takového vůbec říkal?“ stisknu mu ruku, aby si uvědomil, jak moc se zlobím. „Právě jsi zahodil veškeré příležitosti, příležitosti, za které jsme bojovali, abys měl vždycky to nejlepší.“ Vyvádím ho ven, kde čeká Tank. „Nastup si do auta.“ Daniel se loudá k Tankovi a vzhlíží k němu, nejspíš doufá v trochu soucitu. Varuju Tanka temným pohledem, takže ucouvne, dívá se někam nad nás a Daniel tiše vklouzne do auta. „Zatraceně,“ kleju.

Beau se ke mně přidá, ale nesnaží se mě uklidnit, jen se na mě soucitně usměje.

„Má doživotní domácí vězení,“ vyštěknu, dívám se na svůj telefon a uvažuju, proč mi Danny nezavolal zpátky. Copak netuší, jak je to naléhavé?

„Rose,“ volá Lennox a vychází ze dveří, táhne s sebou Barneyho.

Nechci se s ním bavit. Vsadila bych se, že je dostatečně vyděšený. Jsem si celkem jistá, že ředitel Tucker stihl Lennoxovi povědět – z povinnosti nebo opatrnosti –, kdo je můj manžel a co dělá. Přesněji řečeno, co *dělal*. Zatraceně, sice v několika posledních měsících nikoho nezabil, ale jen proto, že nebylo koho, do prdele. Stále pere špinavé peníze a obchoduje se zbraněmi.

Dobrá bože. Že by nebylo koho zabít? Pohlédnu na školu. Ředitel Tucker by se mohl ocitnout ve vážném nebezpečí.

„Rose, počkej.“

Nečekám, spěchám k autu.

„Rose!“

Proboha. Otočím se a v tu chvíli se srazíme, mou hrudí projede bolest. Do háje, moje prsa. Vykřiknu a Lennox vyděšeně sáhne po mé paži, aby mě zachytil před pádem, ale netrefí se a stiskne můj prs. „Sakra.“

„Sakra,“ papouškuje Lennox, „do prdele, omlouvám se, Rose, nechtěl jsem...“

„V pohodě,“ ujišťuju ho, mrkám a mám potřebu si zakrýt prsa rukama a podržet je. „Hele, mrzí mě, že se Barney do těchhle sraček připlétl, nechápu, proč by Daniel...“

„Rose, brzdi,“ směje se Lennox. „Myslíš si, že nevím, kdo je tvůj manžel?“

Nehýbu se, oči doširoka otevřené, i má kůže je nejspíš snadno čitelná. „Cože?“

Protočí panenky. „Daniel je skvělej kluk. Nebudu Barneymu brát kamaráda. Můj kluk už toho ztratil dost.“

Jasně, matku. Myslí tím Barneyho matku. „Vážně?“

„Vážně.“ Zamračeně se mi dívá na hrudník a pak skenuje chodník. „Polil jsem tě pitím?“

Zmateně shlížím na svou halenku a vidím na hedvábí dvě velké mokré skvrny. Bože, tenhle den se ještě zhoršuje. „Vezmu Daniela domů,“ a sama sebe taky, tam budou moje přetékaající prsa v bezpečí, skrytá pohledům veřejnosti.

V tu chvíli si Lennox uvědomí, o co jde, a chová se najednou velmi rozpačitě, není schopen se mi podívat do očí. „Dobře, dej mi vědět, až se rozhodnete, jaké z toho vyvodíte důsledky.“

Přikývnu a nastupuju do auta, oči se mi plní slzami, emoce vyplouvají na povrch. Chovám se nerozumně? Nemyslím si. Nejspíš jsem ta nejhoupější žena na planetě, když jsem si myslela, že by naše životy mohly být někdy normální.

Kapitola 6

DANNY

Klepnu telefonem o volant ve snaze obnovit signál. „Co s tím do prdele je?“ vyštěknu. A pak se rychle omluvím, když si uvědomím, kdo jede dneska se mnou.

Očima zalétnu na zadní sedadlo. Ticho. Zatraceně nezaplátitelné ticho. Už tu sedím půl hodiny, na parkovišti před klubem, a bojím se pohnout, bojím se ji probudit, protože kdo ví, kdy se zase rozhodne, že nám dopřeje chvilku ticha? Moc dobře vím, že v noci to určitě nebude. Ta drobná bytůstka si libuje v ponocování až do půlnoci. A pak je znovu vzhůru v jednu ráno. A pak zase ve dvě a ve tři...

Vzdychám a opírám hlavu, zavírám oči a propadám se do sedadla. Ticho. Klid. Slyším jen kolemjedoucí auta. Měli bychom spát, kdykoli ona spí, tak to říkal doktor.

Takže hurá na to.

Ťuk, ťuk, ťuk.

Náhle vyskočím, obracím se k okýnku a leknu se, jakmile zahlédnu Nolanovu tvář nalepenou na sklo. „Co se to do háje děje?“ vydechnu, jakmile slyším, že se Maggie na zadním sedadle probudila, bolí mě poslouchat její vysoko posazený, pronikavý pláč. Rozšiřují se mi nosní dírký, dívám se na Nolana, jako bych ho chtěl zabít.

Protože chci.

Chvilíčku vypadá zmateně, obočí má stažené, když se snaží zahlédnout zdroj řevu na zadním sedadle. A pak mu to dojde. Couvá.

Prudce otevřu dveře, vystoupím a vytahuju zbraň a nacpu mu ji pod bradu.

„Do prdele, ne, šéfe,“ šeptá, „moc mě to mrzí.“

„Teď už nemá smysl šeptat, ty hlupáku, teď už je kurva vzhůru!“

S rukama nad hlavou se naklání dozadu, couvá ode mě, co nejdál to jde, zatímco v pěsti svírám jeho bundu. „Už jsi tu přes čtyřicet minut, přišel jsem se podívat, jestli je všechno v pořádku.“

„Bylo mi dobře,“ zahřmím. „Dokonce jsem byl blaženej, což jsi právě rozbil na kousíčky, Nolane.“ Odstrčím ho, vrátím zbraň dozadu za džíny, otvírám zadní dveře a chovám se jako surovec. „Ahoj krásko,“ vrkám tiše, rozepínám bezpečnostní pás a dávám jí pusinku na hlavu. Celou dobu našťavaně sleduju Nolana.

Vytrvale chodím tam a zpátky podél auta, dokud se konečně neuklidní, dokud pláč nepřejde v tiché vzlyky, a pak úplně utichá, jen to typické popotahování. Tak tohle byl opravdový pláč. A skutečně podrážděný pláč. Učím se rozpoznávat různé druhy jejího rozrušení. Někdy pláče z hladu, jindy únavou nebo kvůli podělané plínce. „Tak,“ šeptám a dívám se, jak si hová na mém předloktí, dívá se na mě a žužlá si u toho ruku. Podívejte se na ni. No jen se na ni podívejte, kurva. To je to nejkrásnější, co jsem kdy v životě viděl. A taky to nejhluchnější. Jak je možný, že něco tak strašně rušivýho může člověka zároveň naplňovat takovým klidem? Nakrčím nos a moje jizva se tím nejspíš na pohled prohloubí.

„Potřebuju pomoc.“ Sáhnu do auta, vytáhnu zakázkové nosítko. Je ručně vyrobené. Osvědčené a testované.

Neprůstřelné.

A dneska zažije svou první jízdu. Jediný problém spočívá v tom, že k tomu není manuál. Držím to zařízení ve vzduchu a Nolan na to s odstupem zírá. „Co je to?“

„Neprůstřelný nosítko.“

Pronikavě se na mě podívá. „Teď nežertuješ, nebo jo?“

Zakroutím hlavou. „Nemáš tušení, jak tyhle věci fungují?“

Bere to do rukou a obrací to na všechny strany. „Kdes to sehnal?“

„Od Chaky.“

Nolan se zasměje. „Samozřejmě, jak jinak.“ Ještě párkrát s tím otočí a mračí se. „Navrhuju mu zavolat.“

„Nemůžu mu volat,“ sáhnu do kapsy pro telefon. „Můj telefon nefunguje.“

„Tak mu zavolám já.“ Nolan najde číslo a předá mi telefon. Beru ho, přikládám si ho na ucho a znovu pochoduju tam a zpět podél auta.

„Tady Danny.“

„Black,“ chechtá se Chaka. „Neříkej mi, že potřebuješ další zbraně.“

Odfrknu si. Zbraně rozhodně ne. Bunkr je plný k prasknutí a momentálně na to nemáme kupce. Mexičany jsme naštváli a nejráději by nově zakoupené zbraně obrátili proti nám. A Sandy, ta zasraná rasistická kurva, se někam ztratil poté, co jsem ho pronásledoval, přičemž jsem byl několikrát postřelen. Takže zrovna teď by se dalo říct, že jsme dost vyzbrojení. „Ne, zbraně nepotřebuju,“ říkám a Maggie zakřičí. Rychle se vrátím k pohupování a chození. „Potřebuju poradit, Chako.“

Směje se, až mi telefon vibruje v ruce. „S miminem? Mám patnáct dětí, Blacku, a přesto bych ti nedoporučoval ptát se mě na radu ohledně dětí.“

„Patnáct?“ nechápu. *Ježíši Kriste.* „Tahle věc, co jsi vyrobil pro Maggie. Jak to do prdele funguje?“

„Ó, tak to ti hned řekne výrobce.“

Mračím se. „Chceš mi říct, že na neprůstřelný nosítka existuje firma?“

„Ano, moje žena.“

Vyštěknou smíchy. „Počkej, i s patnácti dětma má čas ještě na další věci?“

„Blacku, copak nevíš, že ženy jsou kouzelnice?“

„Jo, vím.“ Shlédnu na Maggie. V duchu si vybavím Rose. Usmívám se. „A můžu teda mluvit s tvou zázračnou ženou?“

„Jo, ale buď rychlej, má práci.“ Vzápětí slyším jeho ženu, jak se hlasitě směje a ve dvou větách mi přesně popíše, co dělat, načež zavěsí. Dívám se na telefon a vracím ho Nolanovi.

„Takže?“ ptá se a nosítko mu stále visí v ruce.

Přebírám ho, navlékám na jednu ruku, přesouvám Maggie na druhou ruku, navlékám do popruhu i druhou ruku a obracím se k Nolanovi zády. „Zapni mi to. Ty popruhy musí jít křížem. A utáhni to, ale ne příliš.“

Zvedám Maggie a zasouvám její nožičky do patřičných děr, tahám za dva popruhy přesně podle instrukcí Chakovy ženy. „Jako v peřince.“ Přemítám a dotýkám se polstrování neboli chrániče zad. Zní kovově. „A bezpečný jako barák.“

„Vypadá stejně jako každý jiný nosítko,“ říká Nolan nevzrušeně, ale také poklepe na podpěru zad. „Prima.“

Beru tašku s věcmi pro miminko, házím si ji přes rameno a přecházím silnici. „Teď jdi dovnitř a vypni ten rámus.“

„Ale Brad tam má holky na konkurz.“

Zastavím a dívám se na Nolana. Nemusím říct ani slovo. Odchází a já znovu kontroluju svůj telefon. Zvedám ho k nebi, abych chytil aspoň nějaký signál. Nic. „Do prdele práce.“ Zevnitř zaslechnu, jak píseň náhle utichá, a vcházím dovnitř.

„Děláš si kurva legraci?“ ptá se Brad, vstává ze židle před pódiem. „Vážně, Danny, dost zlý je už to, že žiju v baráku plným ženských a dětí, ale teď už je bereš i do práce?“

„Zmlkni, kurva.“ Pokládám brašnu a kývnutím zdravím Mazona, Des a Drakea u baru. „A v baráku máme jen dvě děti. Tři, pokud počítáš Anyu. Čtyři, pokud počítáš Pearl.“ Zvedám obočí a Brad zavrčí. Bože, poslední dobou se chová jako čurák. „Co je s tebou?“

„Nic.“

„Má to něco společného s Pearl?“ ptám se a čekám na jeho reakci. Nevěřím, že tu záležitost nadobro uzavřel.

„Jdi do prdele, Danny.“

„A kde vůbec je?“

„Mluvíme tu o práci, nebo o kundách?“

Á, *takže ona už patří mezi kundy?* „Nebo o dětech?“ usměju se, čímž si vysloužím další zavrčení.

„Jak mám do prdele vědět, kde je?“

„Protože tu pracuje?“

„Jako bych to kurva nevěděl.“

Znám Brada už od svých deseti let. Vždycky je první, kdo přijde s nějakým vtipem, kdo odlehčí napjatou situaci. Je tím nejpohodovějším zabijákem, jakého jsem kdy potkal, těžko by se našel někdo pohodovější. Ale poté, co se o něj otřela smrt, nebo přesněji řečeno od chvíle, kdy se tu objevila Pearl, se úplně změnil. Nelíbí se mi to. Víím úplně přesně, co s ním je. Chce šukat dívku, kterou by šukat neměl, protože se teprve nedávno dožila dospělosti. A Brad má svůj věk a nemládne. Jediný, co mi nejde do hlavy, je to, jestli má problém pouze s jejím věkem, nebo i s tím, že se mu někdo opačného pohlaví dokázal dostat tak moc pod kůži, což se zatím žádné ženě *nikdy* nepodařilo, a rozhodně ne ženě, která je skoro dvakrát mladší.

„Nemůžu uvěřit, že jsi sem přinesl novorozence,“ mručí nesouhlasně.

„Jmenuje se Maggie. Chceš si ji pochovat? Ještě sis ji nepochoval.“ Vlastně ses na ni sotva podíval. „Na, tady.“ Rozepínám popruhy a Brad vyděšeně couvá.

„Ne, díky.“

Zpomalím a dívám se na něj. Opravdu vypadá vyděšeně. „Co se to s tebou kurva děje?“ ptám se a nechávám Maggie tam, kde je, v bezpečí na mé hrudi. Jeho reakce a nálady jsou zkrátka přes čáru, pokud je to jen proto, že ho vzrušuje někdo, kdo by ho vzrušovat neměl. Mám ho vzít někam na drink? Víím, že jsem byl v poslední době dost mimo. Nesoustředěnej. A sakra unavenej. Ale... dívám se na Maggie, je vzhůru. A nepláče. Zatracenej zázrak.

„Jsem v pohodě,“ zavrčí Brad a dívá se mimo. „Konkurz skončil.“ Netrpělivě mávne rukou do vzduchu. „Všechny jste stály za hovno.“

Dívám se přes bar a poprvé si všimnu řady mladých žen, které sedí na okraji pódia. A všechny mě sledují, lépe řečeno dívají se mi na hrudník, ale ne z obvyklých důvodů, dívají se na malou

a blíží se. Obejmu Maggie z obou stran, musíme kurva vypadnout. „Kde je Otto?“ ptám se Brada přes rameno.

„Nahoře s Jamesem.“

James je tady? „On není s Beau?“

„Beau je s Rose v salónu,“ volá Brad.

Zastavím u vchodu do kanceláře a ohlídám se na něj.

„Jdeš sem?“ zvedá ruku a přikládá si mobil k uchu. Nechám ho být a vcházím do kanceláře. Nolan se prudce otočí, lekne se. Mohl mě čekat, ale tváří se provinile a něco si strká do kapsy.

„Všechno v pohodě?“ ptám se podezíravě.

Okamžitě se široce šklebí, ale hraje to. Je nervózní jako sračka. „Dobrý, šéfe.“

Mračím se na něj a snažím se odhadnout, jak je na tom. Nelíbí se mi, ale Brad vchází do kanceláře za mnou, takže toho sráče nestihnu připíchnout ke zdi a vyzpovídat.

„Leon se tu později staví pro zásoby.“

„Dobře.“ Brad natuká kód u dveří, které vedou k tajné kanceláři, a netrpělivě se na mě podívá stylem *tak si kurva pospěš*. „Když už jsi tady, tak můžeš Maggie provést úplně všude.“

Odtrhávám své obezřetné oči od Nolana. „Chceš se podívat, kde ukrýváme hotovost, Maggie?“ ptám se. „Jen to nesmíš říct mamince.“

„Bože, ty seš idiot.“ Brad zoufale kroutí hlavou. Seru na něj. Hlavně že malá je zticha.

„Myslím, že jsem konečně přišel na to, jak hlídat děti.“

„Když to je tvoje vlastní dcera, tak to není hlídání dětí, ty vole.“

Dcera. Stále jsem si na to nezvykl. Stoupám po schodech a vcházím s Bradem dovnitř, sedí tam James s nohama na stole a vypadá neskutečně znuřeně. A Otto sedí u laptopu. Pokaždé, když ho s tím počítačem vidím, zarazím se. Co tam proboha může pořád hledat?

„Tvůj mobil byl napíchnutej,“ říká, jako by se nic nedělo, ani nevzhledne. Oba se s Bradem zastavíme v půli cesty, když přecházíme kancelář, a díváme se na sebe, čekáme, co řekne dál.

James sundá nohy ze stolu a posadí se rovně na židli. *Čí mobil?* Nakonec se Otto podívá na mě. „Takže jsem ti přerušil spojení.“

„Cože?“ zeptám se lehce pištivým hlasem. „Co tím sakra myslíš? Jak napíchnutej?“

„Myslím tím přesně to, co říkám, tvůj mobil byl napíchnutej.“

„Kdo by mi do prdele chtěl odposlouchávat telefon?“ Všechno, co jsem v poslední době dělal, bylo to, že jsem se pokoušel spát, přičemž *pokoušel* je zde to hlavní významové sloveso. Jediné, co by v mém telefonu bylo slyšet, by byl Maggiin pláč na pozadí, zatímco jsem volal o patro níž doktorovi a prosil jsem ho, ať objeví nějakou zázračnou pilulku na to naše noční zvířátko. „A co teď? Vždyť jsem v posledních týdnech skoro ani nevystřčil nos z baráku.“

Otto zavře laptop. „Dělám na tom.“

Bradovi zazvoní telefon, sahá pro něj do kapsy. „Higham,“ říká a sleduje obrazovku, jako by se jméno volajícího mohlo změnit, pokud na něj bude dostatečně dlouho zírat.

Udělám krok zpět a James vstává ze židle, jako by ho právě vzkřísili. Jako by právě na tohle čekal. Ví, že neodjede z města, dokud nebudeme vědět, jak jsme na tom se Sandym. A nemůžu říct, že by se mi pocit, který mám zrovna teď v žaludku, zrovna líbil. Souhlasil jsem s tím, že Highama necháme na pokoji na oplátku za to, že nás bude krýt ve věci vraždy detektivky Collinsové poté, co ji rozčilený Nolan v klubu zastřelil. Je to spolehlivější kluk, a taky schopnější, to ano.

A někdy je to pěkně hlupák.

Proč by nám teď do prdele Higham volal?

Brad přepíná hovor na reproduktor.

„Máme tady situaci,“ říká Higham a všechny nás tím přitáhne k telefonu.

„Má to co do činění s tím, že se moje žena pídí po informacích?“

„Tvoje manželka mi vrásky nedělá, Kelly.“

Zvedám obočí, nejsem si jistý, že ví, co říká, ale podle toho, jak James protáčí panenky a Brad se tlumeně směje, vidím, že oba souhlasí. „Takže co se děje, když pomineme Beau?“ ptám se.

„A co myslíš tím *my*? Je to jako ty a tvoji kolegové?“ ptá se James a na nás přitom padá závoj temnoty. „Nebo je to *my* ve smyslu ty a *my*?“

„Myslím tím celý tohle zasraný město.“

Všichni se zároveň zhluboka nadechneme a střílíme po sobě očima. „A nemůže to počkat?“ ptá se Brad a ukazuje na mě. „Náš vrah s andělskou tváří teď zrovna hlídá mimino.“

Zahlédnu v Bradových očích známou jiskru a James se chechtá stejně jako Otto, já se usmívám. To je přesně on, ten sarkastický bastard, kterýho zbožňuju. Podívám se na Maggie. Vypadá v tom svém brnění tak roztomile. Ale dohromady je to docela těžký.

„Jedu za váma,“ říká Higham unaveně a bez pobavení a zavěsí.

„Takže,“ řeknu a přecházím ke gauči, sedám si a tím ulevím svým zádům, jsem naprosto zuřivý zvědavostí. Nechci si to přiznat, ale cítím, jak ve mně něco ožívá. Máme za sebou několik zvláštních měsíců, kdy ženy měly víc práce než muži. Byly častěji venku než muži. Bylo jich potřeba víc než mužů. „Stejně jsem si vždycky myslel, že se mír přeceňuje.“ A hned nato začne Maggie kvílet a donutí mě znovu vstát. „Ššššššš,“ šeptám a začnu se pohupovat tam, kde stojím.

„Vypadáš tak smrtonosně,“ říká Brad, nalévá si drink a kopne ho rovnou do sebe.

„Když už jsi u toho, buď tak hodnej,“ kývnu směrem k prázdné skleničce za ním a on vybuchne smíchy.

„Budeš pít v práci?“ ptá se.

„Když to je tvoje vlastní dcera, tak to není práce, ty vole.“ Usmívám se a sahám si na záda, abych odepl přezky. Pokládám Maggie na stůl a vytahuju ji z nosítka. „A teď už mi kurva nalej, ty *pí... prosím*.“

„Milerád.“

Otvírají se dveře, vchází Ringo a vypadá úplně ztraceně, když nemá Goldie po boku. Naposledy jsme o ní slyšeli, když byla v Benátkách. Užívá si svobodu.

Ringo se dívá na mé předloktí a usmívá se, sráč jeden podělanej, díky čemuž vypadá ještě ošklivější, než je. „Můžu?“ ptá se.

Ustupuju o krok dozadu. „Chceš si ji pochovat?“

„Jo, chci si ji pochovat.“ Udělá krok směrem ke mně a já instinktivně ustupuju o další krok od něj. „Co to s tebou do háje je? Copak mi nevěříš?“

„Počkej, věc se má tak, že teď je klidná, ale až uvidí ten tvůj ksicht, bude pištět jako pomatená.“

„Jdi do prdele, kurva.“ Přebírá moji dceru a já pohlédnu na Jamese. Nepřekvapuje mě, že sleduje Maggie jako ostříž. Mám takový divný pocit, že Beau čeká taky holčičku. *Dvě holky?* Do prdele, a všichni ti schopní chlapi kolem nich, až budou dorůstat? Budou z nich ty nejlídanější holky na celý planetě.

Ringo přechází s Maggie ke skleněnému oknu a dívají se dolů do klubu. Sedám si na stůl, přijímám od Brada drink a on si sedá do židle, dívám se kolem sebe. James ťuká něco do telefonu, nejspíš píše Beau, Otto vstává a odchází z místnosti, nejspíš na záchod, Brad zasněně kouká do sklenice a Ringo vede s Maggie vážný hovor. „Ježíši, my jsme vážně úderná jednotka, se kterou se musí počítat.“

„Cože?“ James zvedá hlavu od telefonu.

„Nic.“

Ringo se obrací od okna a ukazuje dolů do klubu. „Jak to, že sem právě vešel Higham?“

V tu chvíli vrazí do dveří Nolan, vypadá vyděšeně. „Je tu Higham.“

Netrvalo mu moc dlouho se sem dostat. Jsem zvědavý na ten velký problém a proč se náš přítel od FBI vydal až za námi do Hiatusu. Pomalu vstávám, jdu k Ringovi a přebírám si od něj svou dceru. „Nolane, její kočárek je v kufru, dojdi pro něj.“

Nolan odchází a my scházíme dolů do kanceláře, do té, kde s klidem můžeme přijmout návštěvu agenta FBI. Protože dole nejsou uložené miliony vyprané hotovosti. Všichni se usadíme a já odkládám sklenku, abych mohl Maggie podržet lahev s mlékem. Tápe pusinkou kolem dudlíku, krčí nosík a mává rukama.

„No tak,“ šeptám a vzhlednu, když vejde Higham. V obleku vypadá skvěle. Svěže. Míň zbitý.

„Je mi jasné, že kvůli mně by ses takhle nevolhák.“

„Jdu na rande,“ říká a donutí mě podívat se na hodiny na zdi. Je půlka odpoledne. „Gala večer pro charitu, kterou s manželkou podporujeme.“

„S manželkou? Takže to s tou novinářkou nevyšlo?“ usmívám se. Natalia Potterová spala s Highamem stoprocentně jen kvůli informacím a ničemu jinému.

„Ne vyšlo,“ přešlápne podrážděně z nohy na nohu. „A teď to musím žehlit.“

„Takže jsem ji klidně mohl zabít.“

Protočí panenky a podívá se na Maggie. „Nabíráš rekruty dost mladý, Danny.“

„Tak aby bylo jasno, Highame,“ říkám, dívám se na Maggie a tiše ji nutím, aby přijala nabízené mléko. „Tohle je poprvé a na posled, co vidíš moji dceru.“ Bude to hodná holka, jinak mě Rose zabije. „Takže co pro tebe můžeme udělat?“ Maggie se konečně smíří s lahví a saje. Úlevou vydechnu a uvolním se.

„Naopak, Danny, je to jako obvykle o tom, co můžu udělat já pro vás, ne vy pro mě.“

Ou? „Unikla mi ta část, kdy jsem za tebou dneska jel pro pomoc?“ Nebudu lhát, moje srdce bije jako na poplach netrpělivostí. Nikdo z nás nezapomněl na tu drobnou záležitost, kdy moje žena v návalu hněvu zastřelila moji bývalou milenkou Amber. Problém spočíval v tom, že Oliver Burrows přemístil tělo dřív, než jsme se ho stihli zbavit. A další problém je, že Oliver Burrows je teď mrtvý, což zařídila Beauina matka, takže se nemůžeme ujistit, že tělo mé bývalé snoubenky nikdo nenajde, takže nemůžu zaručit, že mojí ženě nehrozí policejní stíhání. Takže... je tohle důvod, proč je dnes Higham tady? Nebo se našlo tělo Amber?

Higham se podívá na hůře zásobený bar. „Můžu?“ ptá se a nalévá si dřív, než stihnu přikývnout. Dívám se na Brada. Brad se podívá na Jamese a James na Ringa. Ringo se podívá na Otta.

Proběhne mezi námi úplná mexická vlna znepokojených pohledů. Higham vypadá, že ten drink moc potřebuje.

Nato se usazuje na židli a hlasitě vydechne. Nelíbí se mi to.

Naopak, Danny, je to jako obvykle o tom, co můžu udělat já pro vás, ne vy pro mě.

„Mluv, Highame.“ Brad mi bere slova, která mám na jazyku, a James si přisune židli, aby zdůraznil naši přítomnost. Svrbí ho ruce. Už dlouho nikoho nezabil.

Higham si nás jednoho po druhém prohlíží, jako by se nedokázal rozhodnout, od koho z nás chce stát nejdál. Zřejmě se nakonec rozhoduje, že ze všech přítomných jsem v tuhle chvíli já tím nejmenším zlem, a já předpokládám, že to má co do činění s tím, že chovám Maggie, protože Higham vstává a přichází ke stolu. Sahá do vnitřní kapsy saka, a přitom do sebe vyklopí poslední lok ze sklenice. Hází na stůl několik fotografií. Všichni přistupujeme ke stolu, tlačíme se kolem a díváme se na fotky, přičemž já s námahou natahuju ruku a rozprostírám fotografie po stole.

Okamžitě se mi obrací žaludek a instinktivně tisknu Maggie k sobě, abych ji ochránil před hrůzou, která před námi leží na stole. Jde totiž o hrůzu, kterou poznávám.

„Co to do prdele je?“ vydechne Brad, když vidí to, co já. James a Otto naopak nevědí, co před nimi leží, ale to se dalo čekat, muži na fotografiích jsou pro ně jen další dvě znetvořené mrtvoly a popravdě řečeno, James už nadělal v životě z nepřátel větší řešeta. Ringo však strávil s naší rodinou už dostatečně dlouhou dobu na to, aby poznal, co má před sebou.

Brad se na mě dívá. Předpokládám, že v mé tváři je k vidění ten samý ohromený výraz, jako vidím na něm. Rozšiřují se mi chřípí a vzteky se mi vaří krev. Což není žádný ideál ve chvíli, kdy člověk chová vlastní dcerku. Maggie přestává sát dudlík, začíná se tvářit frustrovaně, takže se postavím a setřásám ze sebe část stresu chozením, zatímco se ji snažím přimět k tomu, aby se k lahvi znovu přisála. Ale Maggie při vši snaze nejspíš nehodlá dál pít. „Do prdele práce,“ syčím tiše, frustrovaný stejně jako ona. „No tak, maličká, to zvládneš.“

„Může mi někdo říct, proč tu nálada tak prudce poklesla pod bod mrazu?“ ptá se James a jeho pevné, vysoké tělo viditelně tuhne. Je napjatý. „Kdo jsou ti chlapi?“

„Nevím,“ říká, a vtom se Maggie rozzuří a začíná ječet. „Ne, maličká, nebreč, všechno je ok.“ Zvedám si ji na rameno, hladím ji po zádech a soustředím se na to, aby si odřihla. Snažím se nemyslet na svůj vztek. „Tatka je tady, neplakej!“

„Tak v čem je do prdele problém?“

„Problém,“ říká Brad nahlas, aby překřičel dětský pláč, „je v tom znaku, který mají vyříznutý do hrudi.“ Koukám se přes stůl na Brada a na jeho prst na jedné z vrchních fotografií. „Je to znak rodiny Blacků.“

„A naživu jsou už jen dva příslušníci rodiny Blacků.“

James opatrně o krok ustupuje a dívá se na Brada a na mě, tedy na zbylé dva příslušníky rodiny Blacků. „Kdy tihle muži zemřeli?“ obrací se s otázkou na Highama.

„Odhaduju, že v průběhu minulého týdne.“

„Do prdele.“

„Ššš,“ syčím na ně, aby se zklidnili, a bojuju s Maggie, hlava se mi točí, vynořuje se jedna otázka za druhou. Kdo tohle udělal? Co to má znamenat? Začíná mi zvonit v uších. Vtom Nolan prudce otevře dveře, přiváží kočárek pro Maggie.

Okamžitě si všimne napětí, které v místnosti panuje. „Co je?“ ptá se, zatímco Maggie pokračuje ve svém rozhodnutí strhnout nám všem svým řevem střechu na hlavu. Sakra, nemůžu ani myslet. Mojí momentální prioritou není vymyslet, kdo jim tam vyryl ty značky a proč. Jdu k Nolanovi, беру kočárek a ukládám Maggie. Vtom ucítím, co jí nejspíš působí obtíže. „Kde je její brašna?“

„Tady.“ Ve dveřích stojí Pearl a podává mi přebalovací brašnu. „Všechno v pořádku?“ ptá se, a jakmile vycítí náladu v místnosti, pokládá brašnu.

„Tady nemáš co dělat,“ štěkne Brad a bere ji za paži a vyvádí ji z kanceláře. Ona ani neprotestuje. A to by měla. Já bych na jejím místě praštil toho zmrda pěstí do nosu. Jeho nálada se

nedá svést ani na tohle šokující odhalení, na které všichni zíráme na stole. Brad je v poslední době prostě takový a naneštěstí pro Pearl to vypadá, že ona je spouštěčem jeho nálad.

„Ty seš takovej čurák,“ obořím se na Brada a vyjždím kočárkem z kanceláře. „Nikdo ani slovo o těch fotkách, dokud se nevrátím.“ Třísknu dveřmi, což v Maggiině řevu úplně zanikne, a jedu s ní chodbou k záchodům. Projíždím kolem zaražené Pearl. „Máš čas?“

„Jo,“ špitne a přebírá brašnu.

„Ignoruj ho,“ říkám jí přes rameno, natahuju se přes kočárek, abych otevřel dveře, a vjíždím dovnitř.

„Snažím se,“ říká tiše a ohlédne se zpátky ke kanceláři. „Jen nevím, v čem je problém.“

Sám pro sebe se zasměju. „To ani vědět nechceš.“

„Cože?“

„Nic, podej mi tu podložku.“

„Co se stalo?“

„To se tě netýká. Vytřel tady někdo?“

„Jo, před pár hodinami.“

Beru od ní přebalovací podložku a roztahuju ji na zemi. Není to ideální, ale přebalovací pult zkrátka nepatří mezi standartní vybavení pánských klubů. Pokládám Maggie, rozepínám cvочки na jejím oblečení a vytahuju nožičky. „Myslel jsem, že jsi s Rose.“

„Volali jí ze školy.“

Zvedám hlavu a ustávám v přebalování. Volali jí? Ale nejdřív mají přece volat mně. A pak mi to dochází. Můj telefon je mimo provoz. Byl napíchnutý. Vynořuji se další otázky. „Řekni mi, že tam Tank jel s ní.“

„A Beau,“ usmívá se Pearl.

Přikyvuju, sice mě to úplně neuklidnilo – co se to do prdele děje? – ale vracím se k vyřízení záležitosti s posranou plínkou. Bože, to je pořádně posraná plína. „Ježiši Kriste,“ brblám a otírám ji. „Odkud se tohle všechno bere?“

Pearl se směje a podává mi krém. „Můžu ji chvilku pohlídat, kdybys chtěl.“